

Energiklagenævnet

Årsberetning
2010

INDHOLD

INDHOLD	2
FORORD	3
ENERGIKLAGENÆVNET	4
NÆVNSMEDLEMMER	5
SEKRETARIATET	7
ENERGIKLAGENÆVNETS AFGØRELSE	8
AFGØRELSE TRUFFET EFTER LOV OM VARMEFORSYNING	10
<i>Tilslutningspligt</i>	10
<i>Udtrædelsesgodtgørelse</i>	11
<i>Andre afgørelser</i>	12
AFGØRELSE TRUFFET EFTER LOV OM ELFORSYNING	16
<i>Indtægtsrammer</i>	16
<i>Andre afgørelser</i>	18
AFGØRELSE TRUFFET EFTER VE-LOVEN	21
AFGØRELSE TRUFFET EFTER CO ₂ -KVOTELOVEN	23
AFGØRELSE TRUFFET EFTER LOV OM KONTINENTALSOKLEN	24
ØVRIGE AFGØRELSE	25
<i>Begrundelse og sagsoplysning</i>	25
<i>Klageberettigelse</i>	28
<i>Opsættende virkning</i>	29
<i>Genoptagelse</i>	31
<i>Førsteinstens genbehandling af sager, hvor en rekursinstans har truffet endelig afgørelse</i>	32
<i>Aktindsigt</i>	33
RETSSAGER	35
SAGSBEHANDLINGSTIDER	39
ENERGIKLAGENÆVNETS HJEMMESIDE	43
ENERGIFORBRUG OG ENERGIBESPARELSER	44
FORVENTNINGER TIL 2011	46

Forord

Energiklagenævnet er et uafhængigt klagenævn på Klima- og Energi-
ministerens ministerområde.

Energiklagenævnet blev oprettet i 1995 ved lov nr. 405 af 14. juni 1995 om
ændring af lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i
visse virksomheder med et stort energiforbrug. Loven trådte i kraft den 1.
januar 1996.

Energiklagenævnets sagsområde er senere udvidet væsentligt, og nævnet er
i dag sidste administrative klageinstans for myndighedsafgørelser på 14 lov-
områder inden for energiområdet. Størstedelen af de klager, som Energikla-
genævnet modtager, indgives efter varmemforsyningsloven og elforsynings-
loven. Sagerne på energiområdet indeholder ofte omfattende og vanskelige
spørgsmål. Det fremgår af de sager, der er medtaget i årsberetningen.

Energiklagenævnet udgiver herved sin fjerde årsberetning. Beretningen be-
skriver Energiklagenævnets virksomhed og omtaler herunder visse af næv-
nets afgørelser i sager, der er afsluttet i 2010.

Energiklagenævnet ser frem til et fortsat godt samarbejde med aktørerne på
energiområdet.

Juni 2011

Poul K. Egan
Nævnshoved

Henrik Chieu
Sekretariatschef

Energiklagenævnet

Energiklagenævnet behandler klager over myndighedsafgørelser inden for energiområdet truffet af Energitilsynet, Energistyrelsen og kommunerne.

Energiklagenævnets hovedopgave er som ankeinstans og sidste administrative klageinstans på det energiretlige område at træffe endelige administrative afgørelser i sager, hvor der klages over afgørelser truffet af Energistyrelsen, Energitilsynet og kommunerne inden for de væsentligste energiretlige lovområder. Energiklagenævnets afgørelser kan inden for rammerne i lovgivningen, herunder visse søgsmålsfrister, indbringes for domstolene til prøvelse.

Nævnet består af en nævnsformand, en næstformand og en række sagkyndige medlemmer. Medlemmerne beskikkes af klima- og energiministeren for en 4-årig periode med mulighed for genbeskikkelse. Medlemmerne repræsenterer et alsidigt kendskab til energimæssige forhold samt juridisk, økonomisk og teknisk sagkundskab.

Energiklagenævnets sammensætning og antal af deltagende medlemmer ved nævnets møder fastsættes af sekretariatschefen efter delegation fra nævnsformanden. Afhængig af sagernes karakter sammensættes nævnet med tre, fem eller syv medlemmer.

I 2010 afholdt Energiklagenævnet 9 nævnsmøder.

I visse typer af sager er nævnsformanden bemyndiget til at træffe afgørelse på nævnets vegne. Bestemmelser herom er fastsat i Energiklagenævnets forretningsorden eller ved bemyndigelse fra nævnet. Nævnsformanden har i 2010 truffet en række afgørelser.

Rammerne for Energiklagenævnets virksomhed er beskrevet i lovgivningen og i nævnets forretningsorden. Yderligere information om Energiklagenævnet fremgår af nævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

Energiklagenævnet og sekretariatet har kontor i København:

Postadresse:

Frederiksborggade 15

1360 København K

Telefon: 33 95 57 85

Fax: 33 95 57 99

Hjemmeside: www.ekn.dk

E-mail: ekn@ekn.dk

Besøgsadresse:

Linnésgade 18, 3. sal

1361 København K

Kontortider:

Man.-tors.: Kl. 9-16

Fre.: Kl. 9-15

CVR-nr.: 31 41 21 96

EAN-lokationsnr.: 5798000020023

Nævnsmedlemmer

Pr. juni måned 2011:

Nævnshovedmand:

Dommer Poul K. Egan

Næstformand:

Professor, dr.polit. Chr. Hjorth-Andersen

Sagkyndige medlemmer repræsenterende alsidigt kendskab til energi-mæssige forhold samt juridisk, økonomisk og teknisk sagkundskab

Professor, dr.polit. Chr. Hjorth-Andersen

Professor, dr.jur. Jens Fejø

Professor, dr.scient.adm. Ole Jess Olsen

Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen

Lov om varmforsyning

Fhv. direktør, cand.polyt. H. C. Mortensen

Direktør, cand.oecon. Niels Jørgen Ravn Sørensen

Direktør Per Søndergaard

Professor, cand.jur. & Ph.D Birgitte Egelund Olsen

Forsyningsdirektør, akademiingeniør Astrid Birnbaum

Lov om elforsyning

Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen

Konsulent, civilingeniør Knut Berge

Direktør, cand.polyt. Poul Sachmann

Lov om naturgasforsyning

Civilingeniør Jens Packness

Sektionsdirektør Bente Østerbye

Lov om CO₂-kvoter

Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen

Direktør, cand.polyt. Poul Sachmann

Fhv. direktør, cand.polyt. H. C. Mortensen

Direktør, cand.oecon. Niels Jørgen Ravn Sørensen

Lov om fremme af besparelser i energiforbruget

Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen

Adm. direktør Søren Stjernqvist

Adm. direktør, cand.jur. Jørn Vibe Andreasen

Lov om fremme af energibesparelser i bygninger

Seniorforsker, civilingeniør Kirsten Engelund Thomsen

Sekretariatschef Jørgen K. Nielsen

Chef for forretningsudvikling, ingeniør Bjarne Spiegelhauer

Lov om kontinentalsoklen

Advokat Håkun Djurhuus
Lektor, cand.scient. & Ph.D. Michael Olesen

Lov om anvendelse af Danmarks undergrund

Advokat Håkun Djurhuus

Lov om statstilskud til dækning af udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med stort energiforbrug

Erhvervsmiljøchef Anette Christiansen

Lov om sikkerhed m.v. for offshoreanlæg til efterforskning, produktion og transport af kulbrinter

Sektionsdirektør Bente Østerbye
Akademiingeniør Elsebeth Bie Tüxen
Advokat Majbritt Perotti
Miljøsekretær Jørgen Moltzen

Lov om fremme af vedvarende energi

Professor, cand.jur. & Ph.D. Bent Ole Gram Mortensen
Konsulent, civilingeniør Knut Berge
Direktør, cand.polyt. Poul Sachmann

Lov om et energiteknologisk udviklings- og demonstrationsprogram

Seniorforsker, civilingeniør Kirsten Engelund Thomsen
Professor, cand.merc.jur. & Ph.D. Ulla Neergaard
Professor, cand.jur. & Ph.D. Michael Götze

Lov om kommunal fjernkøling

Professor, cand.jur. & Ph.D Birgitte Egelund Olsen
Forsyningsdirektør, akademiingeniør Astrid Birnbaum

Lov om miljøvenligt design af energiforbrugende produkter

Chefkonsulent, civilingeniør Annette Gydesen
Civilingeniør, fagchef Astrid Espenhain

Sekretariatet

Energiklagenævnets sekretariat ledes af en sekretariatschef. Sekretariatet rådgiver Energiklagenævnet og betjener nævnet med at forberede sagerne og udføre nævnets beslutninger.

I 2010 bestod sekretariatet af følgende medarbejdere:

- Sekretariatschef, cand.jur. Henrik Chieu.
- Specialkonsulent, cand.jur. Ulla Østergaard Johnsen
- Fuldmægtig, cand.jur. Signe Sara Hildebrandt
- Fuldmægtig, cand.jur. Tina Maria Alander Lindfors
- Fuldmægtig, cand.jur. Annemette Lomholt Pedersen (ansat 1/7-2010)
- Fuldmægtig, cand. jur. Maria E. Korsgaard (fratrådt 31/7-2010)
- Fuldmægtig, cand. jur. Rasmus A. Kristensen (fratrådt 30/4-2010)
- Nævnsekretær, kontorfuldmægtig Solveig Myrvig
- Studentermedhjælp. stud.jur. Line Krog (fratrådt 1/8-2010)

Energiklagenævnets formand, enkelte nævnsmedlemmer, sekretariatschefen, samt visse øvrige medarbejdere i nævnsekretariatet deltager lejlighedsvist i forskellige faglige arrangementer og lignende inden for energiområdet. Det kan bl.a. dreje sig om arrangementer afholdt af Den Danske Energiretsforening, Dansk Energiøkonomisk Selskab eller som gæster ved Dansk Energis og Dansk Fjernvarmes årsmøder.

Energiklagenævnets afgørelser

Energiklagenævnet behandler klager over myndighedsafgørelser truffet efter følgende love, som i 2010 var omfattet af nævnets kompetence:

- Lov om varmforsyning (Lovbekendtgørelse nr. 347 af 17. maj 2005 med senere ændringer).
- Lov om elforsyning (Lovbekendtgørelse nr. 516 af 20. maj 2010 med senere ændringer)
- Lov om naturgasforsyning (Lovbekendtgørelse nr. 1116 af 8. november 2006 med senere ændringer).
- Lov om CO₂-kvoter (Lovbekendtgørelse nr. 348 af 9. maj 2008).
- Lov om fremme af besparelser i energiforbruget (Lov nr. 450 af 31. maj 2000).
- Lov om fremme af energibesparelser i bygninger (Lov nr. 585 af 24. juni 2005 med senere ændringer).
- Lov om kontinentalsoklen (Lovbekendtgørelse nr. 1101 af 18. november 2005 med senere ændringer).
- Lov om anvendelse af Danmarks undergrund (Lovbekendtgørelse nr. 889 af 4. juli 2007 med senere ændringer).
- Lov om statstilskud til dækning af visse udgifter til kuldioxidafgift i visse virksomheder med et stort energiforbrug (Lovbekendtgørelse nr. 846 af 17. november 1997 med senere ændringer).
- Lov om sikkerhed m.v. for offshoreanlæg til efterforskning, produktion og transport af kulbrinter (Lov nr. 1424 af 21. december 2005 med senere ændringer).
- Lov om fremme af vedvarende energi (Lov nr. 1392 af 27. december 2008 med senere ændringer)
- Lov om et Energipolitisk Udviklings- og Demonstrationsprogram (Lov nr. 555 af 6. juni 2007).
- Lov om kommunal fjernkøling (Lov nr. 465 af 17. juni 2008).
- Lov om miljøvenligt design af energiforbrugende produkter (Lov nr. 308 af 30. april 2008).

Klagefrister og eventuelle begrænsninger i klageadgangen til Energiklagenævnet fremgår af de enkelte love.

Energiklagenævnet kan i henhold til visse love opkræve gebyr for klagesagsbehandlingen. For de lovområder, hvor der i praksis er flest klager, er der dog ikke gebyrer. Det drejer sig f.eks. om klager i henhold til varmforsyningsloven og elforsyningsloven.

Energiklagenævnet er sidste administrative klageinstans på energiområdet, og nævnets afgørelser kan derfor ikke indbringes for andre administrative myndigheder. Energiklagenævnets afgørelser kan i stedet indbringes for domstolene. Efter visse love gælder en frist på 6 måneder for at indbringe Energiklagenævnets afgørelser for domstolene. Fristen løber fra afgørelsen er meddelt sagens parter. Er afgørelsen offentligt bekendtgjort, regnes fristen dog fra bekendtgørelsen.

Et udvalg af de afgørelser, som Energiklagenævnet har truffet i 2010, og som skønnes at have interesse for en bredere kreds end alene sagens parter, omtales i det følgende.

Afgørelser truffet efter lov om varmforsyning

Det lovområde, som Energiklagenævnet behandler flest sager efter, er varmforsyningsloven og regler udstedt i medfør af denne lov. I 2010 traf Energiklagenævnet bl.a. følgende afgørelser:

Tilslutningspligt

Projekter for tilslutnings- og forblivelsespligt udarbejdes i henhold til reglerne i tilslutningsbekendtgørelsen¹. Energiklagenævnet har bl.a. i nedenævnte sag behandlet klage over afslag på dispensation fra allerede pålagt tilslutnings- eller forblivelsespligt.

Dispensation fra forblivelsespligt til folkepensionist

Odder Kommune meddelte afslag på klagers ansøgning om dispensation fra forblivelsespligten til Hundslund-Oldrup Kraftvarmeværk A.m.b.a. Klager havde søgt om dispensation under henvisning til tilslutningsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, hvoraf fremgår, at kommunalbestyrelsen meddeler dispensation fra tilslutningspligt til folkepensionister. Kommunen fandt, at bestemmelsen i § 17, stk. 2, ikke gav mulighed for dispensation ved forblivelsespligt. Energiklagenævnet ændrede Odder Kommunes afgørelse, således at klager fik en personlig dispensation fra forblivelsespligten. Energiklagenævnet bemærkede i den forbindelse bl.a., at tilslutningsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, efter sin ordlyd ikke skelner mellem ejendomme, der endnu ikke er tilsluttet (tilslutningspligt) og ejendomme, der allerede er tilsluttet forsyningen (forblivelsespligt). Bestemmelsens ordlyd syntes således at angå begge typer af tilslutningspligt, som kommunalbestyrelsen kan pålægge eksisterende bebyggelse. Energiklagenævnet fandt derfor, at der ikke umiddelbart var sammenhæng mellem det formål, som dispensationsbestemmelsen i tilslutningsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, måtte antages at værne, og bestemmelsens ordlyd. Energiklagenævnet havde ved tidligere sager udtalt, at det forhold, at der ikke er overensstemmelse mellem ordlyden af bestemmelsen i tilslutningsbekendtgørelsens § 17, stk. 2, der giver folkepensionisten en rettighed til dispensation, og bestemmelsens antagelige formål, ikke burde komme folkepensionisten til skade. Energiklagenævnet fandt derfor fortsat, at den mulige uoverensstemmelse mellem bestemmelsens ordlyd og formål for så vidt angår ejendomme, der allerede er tilsluttet (forblivelsespligt), ikke burde komme folkepensionisten til skade. Da klager var folkepensionist på tilslutningstidspunktet, havde klager således retskrav på at få en personlig dispensation fra kommunens pålæg om forblivelsespligt. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-258*)

1 Bekendtgørelse nr. 31 af 29. januar 2008

Udtrædelsesgodtgørelse

Når en forbruger ikke længere ønsker at være tilsluttet et varmeværk, opkræver mange værker en udtrædelsesgodtgørelse i henhold til værkets leveringsbestemmelser. Energiklagenævnet har bl.a. i nedennævnte sager foretaget en vurdering af, hvorvidt betingelserne for at opkræve udtrædelsesgodtgørelse var opfyldt samt metoden for beregning af udtrædelsesgodtgørelse.

Ikke urimeligt at stille krav om betaling af udtrædelsesgodtgørelse

Energitilsynet fandt, at det ikke var urimeligt i medfør af varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, at Lørslev Fjernvarmeforsyning A.m.b.a. havde stillet krav om betaling for klagers udtræden af fjernvarmeforsyningen (udtrædelsesgodtgørelse). Energitilsynet anførte endvidere, at spørgsmålet om, hvorvidt fjernvarmeforsyningen konkret opfyldte betingelserne for at kunne opkræve en andel af anlægsudgifterne kunne indbringes for Ankenævnet på Energiområdet. Energiklagenævnet stadfæstede Energitilsynets afgørelse. Energiklagenævnet fandt, at fjernvarmeforsyningens vedtægter var gyldige. Energiklagenævnet fandt derfor, at det ikke var urimeligt i medfør af varmemforsyningslovens § 21, stk. 4, at fjernvarmeforsyningen fremsatte krav om, at klager skulle betale udtrædelsesgodtgørelse. Energiklagenævnet fandt endvidere, at spørgsmålet om, hvorvidt en forbruger kunne udtræde af en indgået aftale med fjernvarmeforsyningen, og betingelserne herfor, afhang af indholdet og gyldigheden af den indgåede aftale. Der var således tale om et civilretligt forhold, der henhørte under Ankenævnet på Energiområdets kompetence og ikke Energitilsynet (med klageadgang til Energiklagenævnet). (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-235*).

Metode for beregning af udtrædelsesgodtgørelse

Energitilsynet pålagde anpartsselskabet E.ON Varme Danmark ApS at ændre sine almindelige leveringsbestemmelser, således at E.ON ikke længere måtte beregne størrelsen på krav om udtrædelsesgodtgørelse som en andel af selskabets samlede anlægsudgifter på opsigelsestidspunktet med fradrag af de afskrivninger, der havde været indregnet i priserne. Energitilsynet fandt, at E.ON i stedet kunne anvende en metode, hvorefter beregning af godtgørelsen skete som en kapitalisering af den gennemsnitlige varmeafgift i den resterende del af bindingsperioden. Energitilsynets afgørelse var bl.a. begrundet i de særlige ejermæssige forhold og den ejermæssige indflydelse, der gør sig gældende i andelsselskaber, men ikke i anpartsselskaber. Energiklagenævnet ophævede Energitilsynets afgørelse. Energiklagenævnet lagde bl.a. vægt på, at hvis Energitilsynet ville indføre ændrede regler, og hvis disse ændringer ikke skulle gælde generelt, men kun for varmemforsyningsvirksomheder, der var organiseret på en bestemt måde, måtte der stilles strenge krav til, at der under respekt af den almindelige lighedsgrundsætning var en rimelig og saglig grund til at forskelsbehandle virksomhederne. Energiklagenævnet fandt, at disse betingelser ikke var opfyldte, da det var nævnets vurdering, at ejerskabet af en andel reelt ikke medførte en større indflydelse på driften af selskabet end den indflydelse, som en almindelig kunde ville have i et anpartsselskab. Det ejermæssige forhold mellem kun-

den (andelshaveren) og varmeforsyningselskabet og dermed den pågældendes indflydelse på selskabets drift var for begrænset til, at der kunne lægges afgørende vægt på det. (*Energiklagenævnets journalnummer 1021-234*).

Andre afgørelser

Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet i henhold til varmeforsyningsloven og bekendtgørelser udstedt med hjemmel i loven. Klageemnet i sagerne for Energiklagenævnet kan således variere meget.

Anmeldelse af priser til Energitilsynet

Præstø Fjernvarme påklagede E.ON Produktion A/S' prisanmeldelser til Energitilsynet, idet selskabet mente, at E.ON ikke havde anmeldt sine priser for den varme, som selskabet købte af E.ON, i henhold til reglerne i varmeforsyningsloven. Selskabet fandt derfor, at priserne var ugyldige. Energitilsynet fandt, at E.ON havde anmeldt sine priser som foreskrevet, og at spørgsmålet om eventuel ugyldighed alene vedrørte to perioder. Energitilsynet fandt endvidere, at prisernes ugyldighed i de to perioder ikke skulle have prismæssige konsekvenser for E.ON, da de to perioder udgjorde uvæsentlige tidsrum. Energiklagenævnet stadfæstede Energitilsynets afgørelse. Nævnet fandt, at priserne i de to perioder var ugyldige, da de ikke var anmeldt behørigt. Energiklagenævnet fandt dog ikke, at retsvirkningen af ugyldigheden i det konkrete tilfælde skulle føre til, at priserne ikke kunne gøres gældende. Energiklagenævnet lagde i den forbindelse bl.a. vægt på, at der alene var tale om relativt korte perioder, hvor tariffene ikke var anmeldt behørigt efter reglerne, samt at beløbene for disse perioder var forholdsvis små. (*Energiklagenævnets journalnummer 1021-10-10*).

Se også omtalen af Energiklagenævnets sag om Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a.'s anmeldelse af takster, side 30 (j.nr. 1021-10-5).

Prisfastsættelse for etablering af direkte kundeforhold

Skanderborg Ældreboligselskab var tilsluttet Skanderborg Fjernvarme A.m.b.a. (Skanderborg Fjernvarme) ved én samlet tilslutning for alle foreningens boliger. Boligforeningen ønskede, at de enkelte boliger i stedet skulle tilsluttes direkte til Skanderborg Fjernvarme med individuel afregning, således at fjernvarmeselskabet også overtog ejerskabet og vedligeholdelsen af ledningsnettet. Skanderborg Fjernvarme udarbejdede herefter et tilbud på direkte tilslutning af boligerne. Boligforeningen indbragte spørgsmålet om prisfastsættelsen på tilslutningen for Energitilsynet. Foreningen var af den opfattelse, at prisen var for høj, navnlig fordi at prisen var højere, end hvad fjernvarmeselskabet opkrævede ved nyt tilslutning til fjernvarmenettet. Energitilsynet fandt, at det ikke var urimeligt, at Skanderborg Fjernvarme ved etableringen af et direkte kundeforhold afviste at udføre arbejdet til en pris, der svarede til værkets standard-stikledningspris, men havde tilbudt at udføre arbejdet til en pris, der dækkede de faktiske omkostninger ved anlægsarbejdet. Energiklagenævnet stadfæstede Energitilsynets afgørelse. Nævnet lagde ved afgørelsen til grund, at Skanderborg Fjernvarmes til-

bud indeholdt omkostninger, der var direkte forbundet med anlægsarbejder i forbindelse med etableringen af det direkte kundeforhold. Energiklagenævnet lagde endvidere til grund, at Skanderborg Fjernvarmes tilbud ikke indeholdt tilslutningsafgift eller stikledningsbidrag. Tilbuddet overholdt således princippet om nødvendige omkostninger i varmforsyningslovens § 20, stk. 1, og var i overensstemmelse med Skanderborg Fjernvarmes gældende tariffer og almindelige fjernvarmeleveringsbetingelser. Energiklagenævnet udtalte endvidere, at der var forskel på etableringen af et direkte kundeforhold afhængigt af, om dette skulle ske til en ny forbruger eller til en allerede tilsluttet forbruger. Ved tilslutning til en ny forbruger havde værket ikke udgifter til fjernelse af et eksisterende ledningsnet, mens der ved tilslutning af en allerede tilsluttet forbruger i nogle tilfælde ville være omkostninger her til. Energiklagenævnet tilsluttede sig på denne baggrund Energitilsynets vurdering af sagen. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-244*).

Pligtmæssigt skøn tilsidesat ved godkendelse af forrentning af indskudskapital

EnergiGruppen Jylland Varme A/S havde anmodet Energitilsynet om at godkende selskabets forrentning af indskudskapital for perioden 2003-2009 i henhold til afskrivningsbekendtgørelsens² § 6. I henhold til afskrivningsbekendtgørelsens § 6 kan Energitilsynet tillade, at der indregnes en rimelig forrentning af indskudskapitalen i varmeprisen. Selskabets indskudskapital var opgjort på baggrund af nedskrevne genanskaffelsesværdier. Energitilsynet havde ikke tidligere taget stilling til forrentning af en varmforsyningsvirksomheds indskudskapital, som var opgjort på denne måde. Til brug for vurderingen af indskudskapitalens forrentning, havde Energitilsynet fået et revisionsfirma til at udarbejde en matematisk model herfor, som indeholdt en række forskellige parametre, herunder bl.a. betaværdi og risikofri rente for henholdsvis egen- og fremmedkapital. Modellen havde til hensigt at fastsætte, hvad der måtte anses for en rimelig forrentning af indskudskapitalen i henhold til afskrivningsbekendtgørelsens § 6. Alene på baggrund af udfaldet af modellen havde Energitilsynet fastsat den forrentning, som selskabet kunne indregne i priserne. Energiklagenævnet fandt, at Energitilsynets vurdering af, hvorvidt en anmodning om forrentning af indskudskapital kunne anses for rimelig, som udgangspunkt kunne tage afsæt i den af Energitilsynet anvendte model. Modelberegningerne kunne således indgå som et element ved vurderingen af, om en anmodning om forrentning af indskudskapital var rimelig. Modelberegningerne kunne dog ikke erstatte det konkrete skøn, som Energitilsynet pligtmæssigt skulle udøve i henhold til afskrivningsbekendtgørelsens § 6. Energiklagenævnet fandt på denne baggrund, at Energitilsynet ved anvendelsen af modellen havde tilsidesat det pligtmæssige skøn, som i henhold til afskrivningsbekendtgørelsens § 6 er overladt til synet. Energiklagenævnet fandt på denne baggrund, at Energitilsynets afgørelse led af en væsentlig mangel. Nævnet ophævede derfor afgørelsen og hjemviste sagen til Energitilsynet til fornyet behandling. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-10-3*).

2 Bekendtgørelse nr. 175 af 18. marts 1991 med senere ændringer

Omfanget af Energistyrelsens tilsynsbeføjelser efter energisparebekendtgørelsen

Energistyrelsen havde pålagt Albertslund Varmeværk et årligt sparemål for perioden 2006-2013 på 9.728 GJ (2.702 MWh.) i henhold til energisparebekendtgørelsen³. En andelsboligforening i Albertslund rettede herefter henvendelse til Energistyrelsen, idet foreningen var af den opfattelse, at varmekædens energispareaktiviteter for perioden 2006-2013 ikke var omkostningseffektive eller opfyldte energispareforpligtelsen på den billigste og mest effektive måde. Energistyrelsen traf afgørelse om, at styrelsens tilsynsforpligtelse efter energisparebekendtgørelsen ikke omfattede de enkelte energiselskabers konkrete energispareaktiviteter. Efter klage til Energiklagenævnet hjemviste nævnet sagen til fornyet behandling i Energistyrelsen. Energiklagenævnet fandt, at Energistyrelsens tilsyn efter energisparebekendtgørelsen omfattede alle bekendtgørelsens bestemmelser, herunder også bestemmelsen om, at energispareforpligtelser skal opfyldes så effektivt og billigt som muligt. Energiklagenævnet fremhævede, at energisparebekendtgørelsen skal forstås således, at varmedistributionsvirksomhederne er tildelt en stor grad af metodefrihed i valget af energispareaktiviteter, men at virksomhederne i et rimeligt omfang og over en rimelig periode skal sikre en balanceret indsats for realisering af energibesparelser i forhold til alle forbrugergrupper. Forpligtelsen til at opfylde energibesparelser så effektivt og billigt som muligt måtte også anses for at udgøre en vis begrænsning i valget af aktiviteter. Energiklagenævnet fandt endvidere, at Energistyrelsen ikke havde hjemmel til at udstede påbud om udførelse af nærmere angivne energispareaktiviteter, hvis virksomhedens energispareaktiviteter måtte være i strid med de anførte principper. Hjemvisningen var begrundet i, at Energistyrelsen ikke havde vurderet, om foreningens henvendelse rejste spørgsmål om de energispareaktiviteter, som Albertslund Varmeværk havde iværksat til opfyldelse af påbuddet om et årligt sparemål for perioden 2006-2013. Energistyrelsen behandlede herefter sagen på ny og indhentede bl.a. en redegørelse fra Albertslund Varmeværk til brug herfor. Ved Energiklagenævnets behandling af foreningens klage over Energistyrelsens fornyede afgørelse i sagen fandt nævnet, at Energistyrelsen ikke havde forholdt sig til en række af foreningens klagepunkter, og nævnet fandt det på denne baggrund mest hensigtsmæssigt, at styrelsen kunne tage stilling hertil som førsteinstans. Energiklagenævnet hjemviste herefter igen Energistyrelsens afgørelse til fornyet behandling. Energiklagenævnet bemærkede endvidere, at Energistyrelsen burde have partshørt foreningen over Albertslund Varmeværks redegørelse, og at sagen også af denne grund blev hjemvist, selv om nævnet havde partshørt foreningen over redegørelsen i forbindelse med nævnets behandling af sagen. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-243*).

Tilslutningsbidrag fejlagtigt tillagt varmekædens egenkapital

Energitilsynet havde iværksat en gennemgang af regnskaber og budgetter for 437 fjernvarmekæder, herunder Grenaa Varmeværk A.m.b.a. Af varmekædens årsrapport for 2007 fremgik tilslutningsafgift på 14.961.691 kr. under posten egenkapital. Dette skyldtes, at tilslutningsbidrag fra perioden

3 Bekendtgørelse nr. 677 af 21. juni 2010

1981 til 1989 fejlagtigt var blevet tillagt varmeværkets egenkapital. Energitilsynet fandt, at tilslutningsbidragenes placering under egenkapital i varmeværkets årsrapport var urimelig efter varmforsyningslovens § 20, stk. 1 og 2, og § 21, stk. 4. På den baggrund traf Energitilsynet afgørelse om, at klager skulle tilbageføre 8.313.691 kr. til forbrugerne gennem nedsættelse af den prismæssige anlægssaldo. Varmeværket havde i klagen til Energiklagenævnet navnlig anført, at fejlen ikke burde rettes, da fejlen var sket for mere end 20 år siden, hvorfor de nuværende forbrugere var forskellige fra dem, der dengang havde indbetalt tilslutningsbidragene. Energiklagenævnet fandt, at de af forbrugerne indbetalte tilslutningsbidrag, som i en periode fejlagtigt blev tillagt klagers egenkapital, førte til, at forbrugerne kom til at betale tilslutningsbidragene to gange, hvilket var urimeligt, jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4, jf. § 20, stk. 1 og 2. At fejlen var sket for mere end 20 år siden ændrede ikke herved. For så vidt angik størrelsen på det beløb, som skulle betales tilbage til forbrugerne, lagde Energiklagenævnet til grund, at en del af egenkapitalen stammede fra fusionen mellem Grenaa Varmeværk A.m.b.a. og et andet varmeværk. Energiklagenævnet stadfæstede herefter Energitilsynets afgørelse med den ændring, at tilbageføringsbeløbet nedsattes fra 8.313.691 kr. til 7.589.582 kr. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-233*).

Afgørelser truffet efter lov om elforsyning

Energiklagenævnet behandler endvidere mange sager efter elforsyningsloven og regler udstedt i medfør af denne lov. I 2010 traf Energiklagenævnet blandt andet følgende afgørelser:

Indtægtsrammer

I henhold til elforsyningsloven og indtægtsrammebekendtgørelsen⁴ kan Energitilsynet foretage en regulering af net- og transmissionsvirksomheders indtægtsrammer. Energitilsynet udmelder således årligt individuelle krav til reduktion af elnetselskabernes indtægtsrammer. Udmeldingen sker på baggrund af en benchmarking af elnetselskabernes økonomiske effektivitet samt selskabernes kvalitet i levering af elektricitet. Energiklagenævnet har på dette område bl.a. taget stilling til størrelsen af de udmeldte effektivitetskrav

Reduktion af elnetselskabernes indtægtsrammer for 2010

Dansk Energi som mandatar for 53 elnetselskaber, NV Net A/S (nu N1 A/S) og NOE Net A/S, Thy-Mors El-net A/S, Vestjyske Net 6kV A/S, RAH Net A/S og Thy Højspændingsværk Net A/S havde indbragt Energitilsynets afgørelse af 28. september 2010 om reduktion af elnetselskabernes indtægtsrammer for 2010 for Energiklagenævnet. Klagerne blev ved Energiklagenævnet behandlet i samme afgørelse.

Klagen fra Dansk Energi drejede sig bl.a. om, hvorvidt det af Energitilsynet fastsatte generelle effektivitetskrav på 0,6 pct. årligt til alle elnetselskaber var udmeldt i overensstemmelse med elforsyningslovens § 70, stk. 1, 2 og 9, samt indtægtsrammebekendtgørelsens § 26 og § 27. Klagerne havde endvidere anført forhold vedrørende nedsættelse af perioden til indhentelse af historisk effektiviseringspotentiale, skærpelse af den såkaldte benchmarkingfraktal samt fordobling af effektiviseringspotentialet i forhold til tidligere år.

Energiklagenævnet fandt, at der ikke i elforsyningslovens § 70 og indtægtsrammebekendtgørelsens § 26 og § 27 var hjemmel til at udmelde et effektiviseringskrav til alle elnetselskaber på 0,6 pct. årligt for fremtidige produktivitetstigninger beregnet på grundlag af gennemsnitlige produktivitetstigninger i den markedsmæssige økonomi som helhed. Det generelle effektivitetskrav var ikke et individuelt krav udmeldt på baggrund af en sammenligning af elnetselskaberne, og var dermed ikke i overensstemmelse med elforsyningsloven og indtægtsrammebekendtgørelsen.

For så vidt angik det af Dansk Energi anførte vedrørende nedsættelse af perioden til indhentelse af historisk effektiviseringspotentiale fandt Energiklagenævnet, at de af Dansk Energi tilvejebragte oplysninger om virkninger for de enkelte selskaber ikke var et tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte

4 Bekendtgørelse nr. 1227 af 10. december 2009

Energitilsynets vurdering af, at det kunne lade sig gøre at gennemføre effektiviseringspotentialer inden for de perioder på henholdsvis 5 år og 7 år, som var fastsat af Energitilsynet. Energiklagenævnet fandt således, at skærpelsen var proportional over for elnetselskaberne.

For så vidt angik det af Dansk Energi anførte vedrørende skærpelse af benchmarkfraktilen til 10 pct. henholdsvis 20 pct. bemærkede Energiklagenævnet, at benchmarkingen for 2010 var gennemført således, at effektiviseringspotentialer kunne antage værdier mellem 0 og 100 pct. og derved udtrykke det enkelte elnetselskabs effektiviseringspotentialer. Energiklagenævnet fandt på denne baggrund ikke, at benchmarkingen var i strid med proportionalitetsprincippet eller i øvrigt urimelig.

For så vidt angik det af Dansk Energi anførte vedrørende fordobling af effektiviseringskravet i forhold til tidligere år fandt Energiklagenævnet, at tallene i sig selv ikke var af en sådan størrelse, at der var grundlag for at mene, at effektiviseringskravene samlet set var uproportionale eller usaglige. Effektiviseringskravene er individuelle krav, og der er således elnetselskaber, som skal opfylde et betydeligt effektiviseringspotentialer, medens der er andre elnetselskaber, som kun har et begrænset effektiviseringspotentialer. De af Dansk Energi fremlagte oplysninger om konsekvenser for Syd Energi Net A/S og Ringkøbing Skjern Net A/S var ikke et tilstrækkeligt grundlag for at anse effektiviseringskravene over for disse to selskaber for uproportionale.

Klagen fra NV Net A/S drejede sig om, hvorvidt NV Net A/S (nu N1 A/S) havde krav på, at der ved fastlæggelsen af selskabets indtægtsrammer for 2010 blev taget højde for, at selskabet havde afholdt ekstraordinære omkostninger på 6.121.987 kr. i form af afskrivninger til 150 kV luftledninger, når selskabet ikke senest den 1. juni 2009 havde anmeldt disse ekstraordinære omkostninger og ikke senest den 1. juli 2009 havde dokumenteret omkostningerne. Energiklagenævnet fandt, at det lå inden for Energitilsynets bemyndigelse at fastsætte frister for indsendelse af anmeldelser og dokumentation. Energiklagenævnet fandt endvidere, at det var sagligt begrundet at tillægge fristoverskridelser den virkning, at der ikke ved fastsættelsen af effektiviseringskravene for det førstkomende år kunne tages hensyn til ekstraordinære omkostninger, som ikke var anmeldt og dokumenteret rettidigt. Energitilsynet havde fornøden hjemmel til at pålægge elnetselskaberne at fremlægge dokumentation, uanset om Energitilsynet i forvejen havde et vist kendskab til de pågældende omkostninger.

Klagen fra NOE Net A/S, Thy-Mors El-Net A/S, Vestjyske Net 60 kV A/S, RAH Net A/S samt Thy Højspændingsværk Net A/S drejede sig om, hvorvidt Energitilsynet havde hjemmel til at pålægge alle elnetselskaber effektiviseringskrav under hensyn til elnetselskabernes forventede fremtidige produktivitetstvekst, samt hvorvidt der ved fastsættelsen af det historiske effektiviseringspotentialer skulle tages hensyn til fordyrende rammevilkår som følge af, at de fem selskaber dækker et geografisk område, hvor det er dyrere at drive elnet end andre steder. For så vidt angik det af klagerne anførte

vedrørende effektiviseringskrav baseret på forventet fremtidig produktivtetsvækst henviste Energiklagenævnet til det tidligere anførte vedrørende samme klagepunkt fra Dansk Energi. For så vidt angik det af klagerne anførte vedrørende fordyrende rammevilkår, herunder geografisk beliggenhed og demografiske forhold, fandt Energiklagenævnet, at de af klagerne tilvejebragte oplysninger om de af Dansk Standard anvendte korrosionsklasser ikke var tilstrækkeligt til at tilsidesætte Energitilsynets vurdering af, at der ikke var grundlag for at korrigere for fordyrende rammevilkår i form af geografisk beliggenhed ved Jyllands vestkyst. Heller ikke de yderligere oplysninger om vindpåvirkning, decentral elproduktion og lav kundetæthed gav grundlag for at korrigere for fordyrende rammevilkår.

Energiklagenævnet ændrede herefter Energitilsynets afgørelse således, at reduktion af elnetskabernes indtægtsrammer på grundlag af den forventede fremtidige produktivtetsvækst i den markedsmæssige økonomi som helhed bortfaldt. Energiklagenævnet stadfæstede afgørelsen i øvrigt. (*Energiklagenævnets j.nr. 1011-346*).

Andre afgørelser

Energiklagenævnet behandler klager over afgørelser truffet i henhold til elforsyningsloven og bekendtgørelser udstedt med hjemmel i loven. Klage-temaet i sagerne for Energiklagenævnet kan således variere meget.

Omkostningsfordeling ved nettilslutning af vindmølle

Klager havde anmodet Nyfors Net A/S (Nyfors Net) om at få nettilsluttet sin vindmølle således, at klager dels kunne aftage el fra vindmøllen og dels kunne levere overskydende strøm til elnettet. Nyfors Net havde opkrævet ca. 80.000 kr. for nettilslutningen. Klager indbragte herefter sagen for Energitilsynet, idet klager var af den opfattelse, at nettilslutningsomkostningerne var urimelige. Energitilsynet lagde ved vurderingen af sagen vægt på, at tilslutningsomkostningerne svarede til standardbidragene ved tilslutning til elnettet, som var taget til efterretning af tilsynet. Energitilsynet fandt på denne baggrund, at Nyfors Nets prisfastsættelse ved nettilslutning af vindmøllen var sket i overensstemmelse med elforsyningslovens § 73. Energiklagenævnet ophævede afgørelsen og hjemviste sagen til fornyet behandling ved Energitilsynet, idet tilsynet skulle have vurderet sagen i henhold til vindmøllebekendtgørelsens⁵ regler om omkostningsfordeling og ikke i forhold til, om nettilslutningsomkostningerne var i overensstemmelse med de almindelige standardbidrag ved tilslutning til elnettet. Nævnet udtalte endvidere, at Nyfors Net i henhold til vindmøllebekendtgørelsens bestemmelser om omkostningsfordeling ved nettilslutning af vindmøller alene kan opkræve de faktisk afholdte udgifter ved nettilslutningen. (*Energiklagenævnets j.nr. 1011-10-3*).

⁵ Bekendtgørelse nr. 1365 af 15. december 2004 (nu bekendtgørelse nr. 1063 af 7. september 2010).

Elselskabs overførsel af kunder fra selskabets kommercielle produkt til det forsyningspligtige produkt i en periode med efterregulering

Et forsyningspligtigt elselskab var ved Energitilsynets afgørelse blevet pålagt at efterregulere for årene 2002-2004, og at denne efterregulering skulle ske inden udgangen af 3. kvartal 2008. Denne afgørelse blev den 13. marts 2009 stadfæstet af Energiklagenævnet (Energiklagenævnets j.nr. 1011-233). Siden 2002-2004 havde en del af de forsyningspligtige kunder valgt selskabets kommercielle produkt. Selskabet valgte derfor at overføre kunderne fra det kommercielle produkt til det forsyningspligtige produkt umiddelbart før 3. kvartal 2008 med henblik på at give de overførte kunder del i efterreguleringen. Energitilsynet traf herefter afgørelse om, at det alene kunne godkendes, at der var sket efterregulering for den mængde el, der var afsat til de forsyningspligtige kunder, der ikke var overført fra det kommercielle produkt. Energiklagenævnet bemærkede, at efterreguleringen som udgangspunkt skal komme den kundegruppe, der har betalt for meget, til gavn. Energiklagenævnet bemærkede endvidere, at overførslen af kunderne fra det kommercielle produkt til det forsyningspligtige produkt i 3. kvartal i 2008 medførte, at efterreguleringsbeløbet blev fordelt mellem selskabets kommercielle kunder og klagers forsyningspligtige kunder, i stedet for kun at komme de forsyningspligtige kunder til gode. Overførslen af de kunder, der havde kontrakt på selskabets kommercielle elprodukt, skete på selskabets eget initiativ og var i såvel selskabets som de kommercielle kunders interesser, men ikke i forsyningspligtkundernes interesse. På denne baggrund fandt Energiklagenævnet, at overførslen ikke havde retsvirkning i forhold til spørgsmålet om, med hvilket beløb der var sket efterregulering i 3. kvartal i 2008. Herefter fandt Energiklagenævnet, at efterreguleringen alene kunne anses for sket i forhold til den realiserede mængde el til de kunder, der var forsyningspligtige kunder forud for selskabets overførsel. Energiklagenævnet stadfæstede således Energitilsynets afgørelse. (*Energiklagenævnets j. nr. 1011-343*).

Sagen er efterfølgende indbragt for domstolene. Der afsiges dom i sagen den 6. juli 2011. Se nærmere afsnittet ”Retssager”, side 36.

Tarif for distribution af elektricitet til A-kunder (en gros)

Klager, der var beliggende i EnergiMidts forsyningsområde, og som købte A-niveau elektricitet til videredistribution, klagede til Energitilsynet over udviklingen i EnergiMidts distributionspris for A-kunder (en gros). Klager fremhævede i den forbindelse, at et antal af de delelementer, som tariffen var sammensat af, var for høje. Energitilsynet gav ikke klager medhold i klagen. Energitilsynet lagde vægt på, at EnergiMidt ikke havde overskredet selskabets indtægtsramme for perioden 2005-2008, at EnergiMidt ikke havde opnået et urimeligt stort overskud på den bevillingspligtige aktivitet, og at det, ud fra Energitilsynets sekretariats benchmarking af netselskabernes økonomiske effektivitet, ikke kunne konkluderes, at EnergiMidt havde et signifikant højere omkostningsniveau end andre netselskaber. Energiklagenævnet hjemviste Energitilsynets afgørelse til fornyet behandling. Energiklagenævnet bemærkede i den forbindelse bl.a., at vurderingen af, om en tarif var rimelig efter elforsyningslovens § 73 medførte, at Energitilsynet

skulle se på alle delelementerne i tariffen og ikke alene vurdere den samlede tarif som helhed. Nævnet udtalte endvidere, at det ikke kunne udelukkes, at klager afholdt omkostninger for udgifter til nettab, der angik andre kundetyper. (*Energiklagenævnets j.nr. 1011-405*).

Afgørelser truffet efter VE-loven

Lov om fremme af vedvarende energi indeholder bl.a. regler om tildeling af pristillæg for strøm, produceret på vindmøller, samt regler om fritagelse for betaling af værditab og udbud af vindmølleandele. Det følger af VE-lovens § 75, stk. 1, at opstilleren af en vindmølle skal betale for værditab og udbud af vindmølleandele for møller, som tilsluttes til det offentlige elforsyningsnet, jf. VE-lovens §§ 6-17. Energinet.dk kan træffe afgørelse om, hvorvidt betingelserne for fritagelse for betaling af værditab og udbud af vindmølleandele er opfyldt. Endvidere kan klima- og energiministeren meddele dispensation fra kravet i VE-loven om, at møllerne skal nettilsluttes inden den 1. september 2010. Dispensation fra kravet om nettilslutning inden den 1. september 2010 kan gives, når nettilslutning ikke kan finde sted på grund af manglende eller forsinket materiel. På baggrund af delegation fra klima- og energiministeren træffer Energistyrelsen afgørelse om dispensation fra kravet om nettilslutning inden den 1. september 2010. VE-lovens § 42, stk. 1, omhandler ekstra pristillæg for elektricitet, som er produceret på fabriksnye vindmøller i tilfælde, hvor der udnyttes skrotningsbeviser udstedt for nedtagning af vindmøller. Af lovens § 42, stk. 4, fremgår, at pristillægget ydes for elektricitet produceret på vindmøller, som er nettilsluttet fra den 1. januar 2005 til og med den 31. december 2010. Det er en betingelse for at opnå pristillægget, at vindmøllen er nettilsluttet fra den 1. januar 2005 til og med den 31. december 2010. Det er endvidere en betingelse for at modtage pristillægget, at ejeren af vindmøllen udnytter skrotningsbeviser, som er udstedt for nedtagning af vindmøller med en effekt på 450 kW eller derunder fra den 15. december 2004 til og med den 15. december 2010. Energiklagenævnet har bl.a. truffet afgørelser i følgende sager vedrørende dispensation fra tidsfristerne i §§ 75 og 42.

Afslag på ansøgning om dispensation fra tidsfristen i VE-lovens § 75, stk. 2, nr. 1, jf. § 75, stk. 3, 3. pkt.

Klager havde ansøgt Energistyrelsen om dispensation fra tidsfristen for nettilslutning i VE-loven, således at klager kunne få pristillæg ved nettilslutningen af klagers vindmøller og blive fritaget fra forpligtelser i medfør af værditabsordningen og køberetsordningen. Energistyrelsen meddelte afslag på anmodningen, og klager indbragte herefter Energistyrelsens afgørelse for Energiklagenævnet. Energistyrelsens afslag var begrundet i, at klager ikke havde bestilt materiel til nettilslutning af klagers nye vindmøller. Dispensation i henhold til VE-lovens 75, stk. 2, nr. 1, jf. § 75, stk. 3, 3. pkt., var betinget af, at der var bestilt materiel, og at nettilslutning ikke kunne finde sted p.gr.a. manglende eller forsinket levering af materiel. Energiklagenævnet stadfæstede Energistyrelsens afgørelse. Energiklagenævnet lagde vægt på, at der hverken på baggrund af en ordlydsfortolkning af dispensationsbestemmelsen eller i forarbejderne hertil var grundlag for en udvidende fortolkning af betingelserne for at kunne meddele dispensation. (*Energiklagenævnets j. nr. 1131-1*).

Afslag på ansøgning om dispensation fra tidsfristen i VE-lovens § 42, stk. 4. Klager havde ansøgt Energistyrelsen om dispensation fra tidsfristen for nettilslutning i VE-loven, således at klager kunne få pristillæg ved nettilslutningen af klagers nye vindmøller og blive fritaget fra forpligtelser i medfør af værditabsordningen og køberetsordningen. Klager indbragte Energistyrelsens afgørelse vedrørende dispensation fra tidsfristen i § 42, stk. 4, for Energiklagenævnet. Energistyrelsen fandt, at klagers anmodning om dispensation ikke kunne imødekommes, idet VE-loven ikke indeholdt en bemyndigelse for klima- og energiministeren til at dispensere fra de i VE-lovens § 42, stk. 4, fastsatte frister. Energiklagenævnet stadfæstede Energistyrelsens afgørelse. Energiklagenævnet fandt i overensstemmelse med Energistyrelsen, at der ikke var bemyndigelse i VE-lovens bestemmelser for klima- og energiministeren til at dispensere fra tidsfristen vedrørende nettilslutning af fabriksnye vindmøller. Energiklagenævnet fandt endvidere, at klima- og energiministeren ikke i medfør af VE-lovens § 43, stk. 2, havde fastsat regler vedrørende dispensation fra tidsfristerne til udnyttelse af skrotningsbeviser i VE-lovens § 42, stk. 4. (*Energiklagenavnets j. nr. 1131-2*).

Afgørelser truffet efter CO₂-kvoteloven

Lov om CO₂-kvoter regulerer bl.a. tildelingen af CO₂-kvoter. Loven indeholder særskilte regler for fastsættelse og tildeling af CO₂-kvoter til produktionsenheder, som er sat i drift inden den 1. april 2004, og for produktionsenheder, der er sat i drift efter den 31. marts 2004. Datagrundlag fra produktionsenhederne anvendes til beregning af kvotetildelingen til produktionsenhederne. Hvis der ikke kan opnås enighed om datagrundlaget, træffer klima- og energiministeren (Energistyrelsen ved delegation) afgørelse herom, som kan påklages til Energiklagenævnet. Der kan derimod ikke klages til Energiklagenævnet over den konkrete kvotetildeling beregnet med baggrund i datagrundlaget. I 2010 traf Energiklagenævnet følgende afgørelse efter loven.

Tildeling af kvoter til produktionsenheden Vorskla Steel Denmark A/S

Energistyrelsen havde tildelt CO₂-kvoter til klager i henhold til CO₂-kvotelovens § 19, stk. 6, idet produktionsenheden var sat i drift efter den 31. marts 2004. Klager fandt, at kvotetildelingen burde være foretaget i henhold til lovens § 17, idet klager fandt, at produktionsenheden var sat i drift inden den 1. april 2004. Såfremt Energiklagenævnet fandt, at kvotetildelingen med rette skulle ske efter CO₂-kvotelovens § 19, stk. 6, fandt klager, at kvotetildelingen skulle ske i henhold til bilag 2 til loven, som også beskrev den proces, som produktionsenheden anvendte. Energistyrelsen anførte, at Energiklagenævnet ikke havde kompetence til at behandle klagen, idet styrelsens afgørelse ikke var truffet i henhold til CO₂-kvotelovens § 16, stk. 6, som omhandlede datagrundlaget. Energiklagenævnet fandt i henholdt til lovens § 4 om idriftsættelsestidspunktet for produktionsenheder, at nævnet havde kompetence til at behandle klagen for så vidt angik spørgsmålet om idriftsættelse af produktionsenheden. Energiklagenævnet stadfæstede herefter Energistyrelsens afgørelse om, at produktionsenheden var sat i drift efter den 31. marts 2004, og at kvotetildelingen derfor skulle ske efter lovens § 19. Energiklagenævnet afviste herefter klagen over selve beregningen af kvotetildelingen, idet dette ikke var en afgørelse truffet i henhold til lovens § 16, stk. 6, der kunne påklages til Energiklagenævnet. (*Energiklagenævnets j. nr. 1101-1*).

Afgørelser truffet efter lov om kontinentalsoklen

Energiklagenævnet behandler endvidere klager over afgørelser truffet i henhold til lov om Danmarks kontinentalsokkel. Loven regulerer bl.a., hvornår der kan gives tilladelse til at nedlægge elkabler og rørledninger til transport af kulbrinter på dansk kontinentalsokkelområde. Energiklagenævnet har i 2010 behandlet følgende sag i henhold til loven.

Tilladelse til delstækning af naturgasrørledninger på dansk havområde

Energistyrelsen gav tilladelse til en delstrækning af naturgasrørledninger på dansk havområde. Energistyrelsens tilladelse til rørledningerne på dansk havområde var en del af et større rørledningsprojekt. Afgørelsen blev påklaget af the Estonian Naturalists's Society, der var beliggende i Estland. Sagen for Energiklagenævnet drejede sig dels om, hvorvidt klageren var klageberettiget og dels om, hvorvidt afgørelsen var gyldig og kunne stadfæstes. Til støtte for klagen gjorde klager bl.a. gældende, afgørelsen var truffet på et utilstrækkeligt grundlag, idet bl.a. VVM-vurderingerne, der lå til grund for afgørelsen, var mangelfulde. Energiklagenævnet fandt, at klager var klageberettiget. Energiklagenævnet lagde i den forbindelse bl.a. vægt på, at udenlandske foreninger efter en fortolkning af kontinentalsokkelovens § 6 a, stk. 2, set i sammenhæng med Århus-konventionen og efter en konkret vurdering kunne være klageberettigede til nævnet. Efter en konkret vurdering af klager og dennes vedtægter og formål fandt Energiklagenævnet, at klager var klageberettiget efter kontinentalsokkelovens § 6 a, stk. 2. Herefter fandt Energiklagenævnet samlet, at Energistyrelsens afgørelse var truffet på et fuldt tilstrækkeligt oplyst grundlag, og at der ikke var begået sagsbehandlingsfejl eller andre tilblivelsesmangler i forbindelse med udstedelsen af tilladelsen. Energiklagenævnet lagde i den forbindelse bl.a. vægt på, at ordlyden af kontinentalsokkelovens § 4, stk. 1, og bestemmelsens forarbejder, ikke indeholdte nogen normering af, hvornår og under hvilke nærmere betingelser en tilladelse til nedlæggelse af rørledninger på den danske kontinentalsokkel kunne meddeles, at der ikke forelå oplysninger i sagen, der viste, at projektet ville skade et internationalt beskyttelsesområdes integritet, og at der i sagen i øvrigt ikke forelå oplysninger, der påviste eller sandsynliggjorde, at Energistyrelsen havde inddraget ulovlige og usaglige hensyn i forbindelse med vurderingen af projektet. Energiklagenævnet vurderede endvidere, at de af Energistyrelsen fastsatte vilkår i tilladelsen i tilstrækkeligt omfang ville medvirke til at forebygge og begrænse eventuel forurening, og at de af Energistyrelsen fastsatte vilkår var rimelige. Energiklagenævnet fandt tillige, at den udarbejdede VVM-vurdering opfyldte de indholdsmæssige krav i bekendtgørelse nr. 884 og tillige kravene i bekendtgørelse nr. 359 af 25. marts 2010. Energiklagenævnet fandt endvidere, at VVM-vurderingen foretaget i medfør af Espoo-konventionen overholdte de indholdsmæssige krav i denne konvention, samt at offentligheden og de berørte myndigheder og organisationer havde haft behørig lejlighed til at udtale sig i sagen. Energiklagenævnet stadfæstede herefter Energistyrelsens afgørelse. (*Energiklagenævnets journalnummer 1111-1*).

Øvrige afgørelser

I 2010 har Energiklagenævnet truffet afgørelse i bl.a. følgende sager af mere generel juridisk karakter.

Begrundelse og sagsoplysning

Energiklagenævnet behandler årligt en del sager, hvor nævnets afgørelse indebærer, at sagen hjemvises. Hjemvisning er en af de almindelige reaktionsmuligheder en rekursinstans har ved behandlingen af en klagesag. Hjemvisning indebærer, at det overlades til første instansen at træffe fornyet afgørelse i sagen. Hjemvisning kan ske, hvor afgørelsen ophæves på grund af sagsbehandlingsfejl eller i tilfælde, hvor sagen på grund af nye faktiske omstændigheder har ændret sig væsentligt, og hvor det samtidig – bl.a. af hensyn til, at klageren fortsat har en rekursmulighed – bør overlades til førsteinstansen at træffe afgørelse i sagen på det nye grundlag. Hovedparten af de hjemvisninger, som nævnet træffer afgørelse om, sker, fordi førsteinstansen ikke har overholdt forvaltningslovens⁶ §§ 22 og 24 om begrundelse, og/eller at sagen ikke har været tilstrækkelig oplyst.

Det følger af forvaltningslovens § 22, at en forvaltningsafgørelse skal være ledsaget af en begrundelse, når den meddeles skriftligt, medmindre afgørelsen giver den pågældende part fuldt ud medhold. Forvaltningsloven fastlægger endvidere i § 24, stk. 1, at begrundelsen for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang afgørelsen beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen. Baggrunden for kravet om begrundelse i forvaltningsloven er blandt andet, at en myndighed nødvendigvis må udvise grundighed i de forudgående undersøgelser og afvejelser, før en afgørelse træffes. Kravet om begrundelse har karakter af en garantiforskrift, og en mangelfuld begrundelse medfører derfor som udgangspunkt afgørelsens ugyldighed.

En forvaltningsmyndighed er endvidere underlagt officialprincippet som indebærer, at forvaltningsmyndigheden skal fremskaffe de fornødne oplysninger – eventuelt i samarbejde med andre myndigheder – om en sag, således at der kan træffes afgørelse på et tilstrækkeligt oplyst grundlag. Forvaltningsmyndigheden kan endvidere foranledige, at private, navnlig sagens parter, medvirker til sagens oplysning. Officialprincippet er en garantiforskrift og iagttagelsen heraf er af væsentlig betydning for afgørelsens lovlighed og rigtighed. Såfremt sagsoplysningen er utilstrækkelig, vil det kunne medføre, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig.

⁶ Lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007 med senere ændringer

Energiklagenævnet har bl.a. behandlet spørgsmålet om mangelfuld begrundelse samt manglende sagsoplysning i følgende sager.

Godkendelse af projektforslag for udvidelse af fjernvarmeforsyning

Hvidovre Kommune havde godkendt to projektforslag for udvidelse af fjernvarmeforsyningen ved Langhøjskolen og Holmegårdsskolen i Hvidovre. Projektforslagene indebar en ændring af områdeafgrænsningen mellem fjernvarmeforsyningen og naturgasforsyningen i området. HNM Naturgas I/S påklagede afgørelsen til Energiklagenævnet bl.a. under henvisning til, at kommunens afgørelse ikke overholdt forvaltningslovens regler om begrundelse. Energiklagenævnet udtalte, at kommunens afgørelse ikke indeholdt en henvisning til de retsregler i henhold til hvilke, afgørelsen var truffet. Afgørelsen var endvidere ikke ledsaget af en redegørelse for, hvad kommunen konkret havde lagt vægt på i forbindelse med godkendelsen. Energiklagenævnet bemærkede hertil, at det ikke var tilstrækkeligt, at modtageren af afgørelsen havde kendskab til de faktuelle oplysninger, der indgik i sagen, f.eks. ved at projektforslaget og andre faktuelle oplysninger var blevet sendt i høring, eller at den pågældende på anden måde efterfølgende var blevet bekendt med sådanne oplysninger. Det skulle fremgå af selve afgørelsen, hvilke hovedhensyn der lå til grund for afgørelsen, og hermed hvad kommunen var endt med at lægge vægt på ved den endelige beslutning om godkendelse af projektforslagene, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, 2. pkt. Afgørelsen led på denne baggrund af en væsentlig mangel i form af mangelfuld begrundelse. Energiklagenævnet fandt endvidere, at kommunen ikke havde været i besiddelse af de nødvendige oplysninger for at kunne foretage en vurdering af projektforslagene i henhold til projektbekendtgørelsens⁷ § 24. Kommunens afgørelse var derfor truffet på et ufuldstændigt grundlag. Energiklagenævnet fandt ikke grundlag for at reparere på kommunens sagsbehandlingsfejl. Der var navnlig herved henset til, at sagen kun havde verseret kort tid hos Energiklagenævnet, samt at klager ikke burde miste retten til at få sagen prøvet ved to instanser. Energiklagenævnet fandt det derfor rettest, at kommunen oplyste sagen korrekt og begrundede afgørelsen. På denne baggrund fandt Energiklagenævnet, at kommunens afgørelse led af en væsentlig mangel, hvorefter afgørelsen blev ophævet, og sagen blev hjemvist til kommunen til fornyet behandling. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-10-46*).

Afgørelse om godkendelse af projektforslag for konvertering til fjernvarmeforsyning

Klager, som var et naturgasselskab, indbragte Vejle Kommunes afgørelse om godkendelse af projektforslag om konvertering til fjernvarmeforsyning i Vinding for Energiklagenævnet. Vejle Kommune havde begrundet godkendelsen af projektforslaget med, at projektet vurderedes at være i overensstemmelse med varmeforsyningslovens formålsparagraf, at projektet var det samfundsøkonomisk mest fordelagtige projekt, at samfundsøkonomiske hensyn talte imod at opretholde områdeafgrænsningen, og at konverteringen kunne foretages, uden at klagers økonomiske forhold blev forrykket væsent-

⁷ Bekendtgørelse nr. 1295 af 13. december 2005

ligt. Vejle Kommunes afgørelse indeholdt en henvisning til varmforsyningslovens § 4, stk. 1, og projektbekendtgørelsens § 6 og § 7, stk. 2, men ikke en konkret henvisning til projektbekendtgørelsen § 24. Kommunens afgørelse var endvidere ikke ledsaget af en angivelse af de hovedhensyn, der lå til grund for godkendelsen, herunder hvad kommunen konkret havde lagt vægt på i forbindelse med godkendelsen. Da Vejle Kommunes afgørelse ikke var ledsaget af en fyldestgørende begrundelse, ophævede Energiklagenævnet afgørelsen, og sagen blev hjemvist til kommunen til fornyet behandling. (*Energiklagenævnets j. nr. 1021-267*).

Prisfastsættelse på fjernvarme fra Nivå Fjernvarme

En række boligforeninger havde indbragt en sag om prisfastsættelsen på fjernvarme fra Nivå Fjernvarme for Energitilsynet med henblik på, at tilsynet skulle tage sagen op som tilsynssag. Det var foreningernes opfattelse, at Nivå Fjernvarmes varmepris var i strid med varmforsyningslovens prisbestemmelser, idet varmeprisen var væsentlig højere end den pris, som Nordforbrændings andre varmemeforbrugere i Hørsholm og Kokkedal betalte. Nordforbrænding havde oplyst, at selskabet ikke kunne forsyne Nivå Fjernvarme direkte fra Nordforbrændings kraftvarmeværk, da selskabet ikke rådede over en ledningsforbindelse mellem kraftvarmeværket og fjernvarmeværket og derfor købte varme fra Vattenfall A/S, som havde en transmissionsledning, der passerede Nivå. Omkostningerne til levering af varme, var derfor højere for Nivå Fjernvarme. Energiklagenævnet fandt, at Energitilsynets afgørelse var truffet på et utilstrækkeligt oplyst grundlag. Energiklagenævnet lagde bl.a. vægt på, at der ikke var tilstrækkeligt med oplysninger om de aftaleretlige forhold vedrørende transmissionsnettet samt transmissionsledningen i området, herunder hvorledes ejerskabet til disse nærmere forholdt sig. Energiklagenævnet fandt det endvidere hensigtsmæssigt, at prisfastsættelsen på varme fra Nivå Fjernvarme blev vurderet i forhold til Nordforbrændings varmeleverancer til bl.a. Hornbæk. På baggrund af sagens oplysninger lagde nævnet endvidere til grund, at der var en betydelig prisforskel mellem prisen på fjernvarme leveret fra Nordforbrænding Fjernvarme og prisen på varme leveret fra Nivå Fjernvarme. Energiklagenævnet bemærkede hertil, at dette forhold talte for, at Energitilsynet som tilsynsmyndighed burde belyse sagen nærmere, når varmeprisen adskilte sig så betydeligt i samme forsyningsområde. Energitilsynets afgørelse blev herefter ophævet, og sagen blev hjemvist til Energitilsynet til fornyet behandling. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-10-15*).

Afslag på dispensation fra tilslutningspligt

Roskilde Kommune afviste ansøgers anmodning om dispensation fra tilslutningspligt til Svogerslev Fjernvarme A.m.b.a. Klager indbragte sagen for Energiklagenævnet. Nævnet ophævede kommunens afgørelse og hjemviste sagen til Roskilde Kommune til fornyet behandling, idet afgørelsen ikke indeholdte en begrundelse for afslaget, og idet sagen ikke var tilstrækkeligt oplyst under kommunens behandling af sagen. Kommunen meddelte afslag på anmodningen om dispensation med baggrund i, at kommunen vurderede, at der ikke var tale om et særligt tilfælde, som kunne begrunde en dispensation. Klager havde under sagens behandling ved kommunen oplyst, at ejen-

dommen var i dårlig stand og ikke egnet til fjernvarmetilslutning, samt at klager ikke havde råd til fjernvarme. Kommunen havde ikke søgt disse forhold nærmere belyst. Kommunen havde endvidere ikke angivet, hvilke hovedhensyn der lå til grund for afslaget, samt hvilke hensyn kommunen konkret havde lagt vægt på ved afslaget. Energiklagenævnet fandt, at kommunen ikke havde oplyst sagen tilstrækkeligt, inden kommunen traf afgørelse. Kommunens afslag opfyldte endvidere ikke forvaltningslovens krav om begrundelse. Kommunens afgørelse blev herefter ophævet, og sagen blev hjemvist til kommunen til fornyet behandling. (*Energiklagenævnets j. nr. 1021-303*).

Klageberettigelse

De almindelige forvaltningsretlige regler regulerer, hvem der kan påklage en afgørelse til Energiklagenævnet. Disse regler er nærmere beskrevet i den forvaltningsretlige litteratur og i praksis. I henhold hertil kræves det, at man har en væsentlig og individuel interesse i afgørelsen. Energiklagenævnet har bl.a. i følgende afgørelse taget stilling til, hvorvidt betingelserne for klageberettigelse var opfyldte.

Grundejerforening ikke klageberettiget i sag om E.ON's bogføring af omkostninger

Energitilsynet havde af egen drift iværksat en undersøgelse af E.ON Varme Danmark ApS (E.ON), herunder vedrørende selskabets bogføring af omkostninger i forbindelse med udbygningen af selskabets forsyningsområde for Ørslev-Terslev Kraftvarmeforsyning til en udstykning i Tøpkilde. Energitilsynet fandt, at E.ON ikke havde handlet i strid med varmforsyningslovens § 20, stk. 1, om prisfastsættelse. Energitilsynet fandt på denne baggrund ikke anledning til at gribe ind over for E.ON i henhold til Energitilsynets indgrebsbeføjelse i varmforsyningslovens § 21, stk. 4. Grundejerforeningen påklagede herefter afgørelsen til Energiklagenævnet. Energiklagenævnet fandt, at foreningen ikke var klageberettiget. Energiklagenævnet bemærkede indledningsvist, at den omstændighed, at et antal personer, som enkeltvis ikke opfylder kravet om væsentlig og individuel interesse, samlet som en forening påklager en afgørelse, i almindelighed ikke kan føre til, at foreningen opnår klageberettigelse. Det var således afgørende, om de enkelte grundejere i grundejerforening hver især – eller visse af grundejerne – havde en væsentlig og individuel interesse i sagen. Energiklagenævnet lagde ved vurderingen af grundejerforeningens klageberettigelse vægt på, at E.ON's bogføring af omkostningerne vedrørende udstykningen i Tøpkilde berørte alle E.ON's kunder i Ørslev-Terslev Kraftvarmeforsynings område på samme måde, og at foreningen dermed ikke var særligt berørt i forhold til de øvrige forbrugere i forsyningsområdet. Foreningen eller enkelte af grundejerne havde på denne baggrund ikke en individuel interesse i afgørelsen og kunne således ikke anses for klageberettiget. Energiklagenævnet stadfæstede herefter Energitilsynets afgørelse. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-10-4*).

Energiklagenævnet har behandlet en anden klage fra en forbruger i samme forsyningsområde (Energiklagenævnets j.nr. 1021-10-14). Energiklagenævnet fandt ligeledes i denne sag, at forbrugeren ikke var klageberettiget.

Forening var ikke klageberettiget i sag om pristilskud til vindmølle

Energinet.dk havde truffet afgørelse om at tildele pristillæg til virksomheden Widex A/S' vindmølle i henhold til VE-lovens § 54, stk. 2. Foreningen af sammensluttede Danske Energiforbrugere (SDE) indbragte herefter Energinet.dk's afgørelse for Energiklagenævnet. Nævnet fandt, at SDE i henhold til de forvaltningsretlige regler om klageberettigelse ikke kunne anses for at have en væsentlig og individuel interesse i sagen. Foreningen var på denne baggrund ikke klageberettiget. Energiklagenævnet lagde vægt på, at foreningen ikke repræsenterede en eller flere medlemmer, som var berørt af Energinet.dk's afgørelse, f.eks. fordi de boede i området ved vindmøllen eller skulle aftage elektricitet herfra. Foreningen havde dermed ikke en interesse i afgørelsen, som adskilte fra andre forbrugeres. Det forhold, at foreningen havde været involveret i lovforberedende arbejde på vindmølleområdet, herunder at foreningen var blevet hørt i forbindelse med lovforberedende arbejde, ændrede ikke ved, at foreningen ikke var klageberettiget. (Energiklagenævnets j.nr. 1131-10-1).

Opsættende virkning

Som udgangspunkt har klager indgivet til Energiklagenævnet ikke opsættende virkning. Energiklagenævnet kan dog bestemme, at en klage skal tillægges opsættende virkning, medmindre andet er fastsat ved lov. Efter nævnets forretningsorden kan nævnets formand på vegne af nævnet afgøre, om en anmodning om opsættende virkning skal imødekommes. Energiklagenævnet har bl.a. i følgende afgørelser taget stilling til, hvorvidt en anmodning om opsættende virkning skulle imødekommes.

Projektforslag om godkendelse af flisfyret kedel

Helsingør Kommune, Teknisk Udvalg, godkendte Helsingør Varme A/S' projektforslag om etablering af flisfyret kedel 2 på Central H.P. Christensens Vej. HMN Naturgas I/S og Vattenfall A/S påklagede afgørelsen til Energiklagenævnet. Klagerne anmodede i den forbindelse om, at klagerne blev tillagt opsættende virkning. Energiklagenævnet imødekom ikke anmodningerne om opsættende virkning. Energiklagenævnet lagde i den forbindelse bl.a. vægt på, at klageadgangen til nævnet ikke ville blive gjort illusorisk, såfremt nævnet senere fandt, at kommunens afgørelse skulle ændres, ophæves eller hjemvises til fornyet behandling. Energiklagenævnet fandt endvidere, at den påklagede afgørelse ikke ville have følger, som vanskeligt kunne lade sig genoprette, hvis klagerne fik medhold i klagen, da der var plads til kedlen i Helsingør Varme A/S ovenhal langs den eksisterende flisfyrede kedel 1. Energiklagenævnet bemærkede i den forbindelse, at risikoen, herunder forpligtelsen til at skulle lovliggøre projektet, ved at påbegynde det af kommunen godkendte projekt på et tidspunkt, hvor kommunens godkendelse af projektforslaget var påklaget, og hvor der således end-

nu ikke forelå en endelig administrativ afgørelse i sagen, påhvilede Helsingør Varme for det tilfælde, at Energiklagenævnets afgørelse i sagen senere gik Helsingør Varme imod. (*Energiklagenævnets journalnumre 1021-269 og 1021-270*).

Pålæg om tilvejebringelse af oplysninger

Energitilsynet havde pålagt E.ON Danmark A/S (E.ON) at tilvejebringe oplysninger i medfør af varmemforsyningslovens § 23 b, stk. 6, i forbindelse med en verserende tilsynssag om prisfastsættelsen på varme fra E.ON-ejede værker. Varmeforsyningslovens § 23 b, stk. 6, giver Energitilsynet mulighed for at pålægge selskaber, som ikke selv er omfattet af varmemforsyningsloven, men som er koncernforbundet med selskaber, der er omfattet af loven, at tilvejebringe oplysninger, herunder bl.a. regnskabsmæssige oplysninger. E.ON påklagede pålægget til Energiklagenævnet og anmodede om, at klagen blev tillagt opsættende virkning. Nævnet udtalte indledningsvist, at pålægget i den konkrete sag var en afgørelse i forvaltningsretlig forstand og ikke en processuel beslutning. Pålægget kunne derfor påklages særskilt til Energiklagenævnet. Efter en konkret vurdering fandt nævnet, at klagen skulle tillægges opsættende virkning. Nævnet lagde ved vurderingen vægt på, at klageadgangen ville blive illusorisk, såfremt E.ON skulle udlevere de pågældende oplysninger, inden nævnet havde truffet afgørelse om rækkevidden af § 23 b, stk. 6, herunder, hvilke oplysninger som Energitilsynet kunne pålægge et selskab at udlevere i medfør af bestemmelsen. Energiklagenævnet lagde endvidere vægt på, at konsekvensen alene ville være, at den fortsatte sagsbehandling ved Energitilsynet ville blive udsat på nævnets afgørelse i sagen. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-10-50*).

Inddragelse af beskikkelse som energikonsulent

Energistyrelsen inddrog klagers personlige beskikkelse som energikonsulent. Energistyrelsen pålagde i den forbindelse endvidere klager at afholde omkostningerne ved tredjemands udarbejdelse af to ny energimærker for ejendomme, hvor Energistyrelsen havde vurderet, at klagers energimærker led af fejl. I forbindelse med sagens behandling ved Energiklagenævnet, anmodede klager om, at klagen blev tillagt opsættende virkning. Energiklagenævnet imødekom anmodningen delvist. Energiklagenævnet imødekom således ikke anmodningen om opsættende virkning, for så vidt angik Energistyrelsens afgørelse om at fratage klager dennes personlige beskikkelse som energikonsulent. Energiklagenævnet lagde herved vægt på, at følgerne af Energistyrelsens afgørelse på dette punkt hurtigt ville kunne genoprettes, hvis Energiklagenævnet måtte give klager medhold. Energiklagenævnet imødekom dog anmodningen om opsættende virkning for så vidt angik pålægget om at afholde omkostningerne til udarbejdelse af to nye energimærker. Energiklagenævnet lagde vægt på klagers dårlige økonomiske situation og på det forhold, at nævnet forventede at træffe endelig afgørelse i sagen inden for en måned. (*Energiklagenævnets j.nr. 1081-10*).

Tilladelse til delstrækning af naturgasrørledninger på dansk havområde

Energistyrelsen gav ved afgørelse af 20. oktober 2009 tilladelse til en delstrækning af naturgasrørledninger på dansk havområde. Afgørelsen blev

påklaget af the Estonian Naturalists' Society. I forbindelse med sagens behandling anmodede the Estonian Naturalists' Society om, at klagen blev tillagt opsættende virkning. Ved afgørelse af 2. marts 2010 afslog Energiklagenævnet at imødekomme anmodningen om opsættende virkning. Energiklagenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at udgangspunktet efter lov om kontinentalsoklen var, at en klage ikke har opsættende virkning, medmindre nævnet besluttede andet. Nævnet lagde endvidere vægt på, at det efter en foreløbig vurdering var sandsynligt, at tilladelsen var meddelt i overensstemmelse med reglerne. (*Energiklagenævnets j. nr. 1111-1*).

Genoptagelse

Efter de almindelige forvaltningsretlige regler har en sags parter mulighed for at anmode Energiklagenævnet om at genoptage behandlingen af en allerede afgjort sag. Energiklagenævnet har bl.a. i følgende afgørelser taget stilling til, om betingelserne for, at nævnet kunne genoptage en sag, var opfyldte.

Anmodning om genoptagelse af Energiklagenævnets afgørelse af 20. oktober 2008 om forbrugerindflydelse i E.ON Varme Danmark A/S

Ved afgørelse af 20. oktober 2008 fandt Energiklagenævnet, at E.ON Varme Danmark ApS' vedtægter opfyldte kravene om forbrugerindflydelse i varmforsyningslovens § 23 h, stk. 1. Klager havde i forbindelse med sagens behandling bl.a. anført, at begrebet forbrugerindflydelse måtte forstås således, at forbrugerne skulle have bestemmende indflydelse i E.ON' bestyrelse. Klager anmodede ved brev af 17. marts 2010 Energiklagenævnet om at genoptage sagen. Klager henviste i den forbindelse til lovforslag nr. 154/2009 om forslag til ændring af bl.a. varmforsyningsloven. Lovforslaget indebar ikke en ændring af varmforsyningslovens § 23 h, stk. 1, men lovgiver udtalte sig i forslaget om bestemmelsen. På baggrund af lovgivers udtalelse i lovforslaget vedrørende varmforsyningslovens § 23 h, stk. 1 – at varmfeforbrugerne ved anvendelsen af den dagældende § 23 h, stk. 4, ikke havde bestemmende indflydelse, som ellers er hovedreglen efter lovens § 23 h, stk. 1-3 – fandt klager, at nævnet skulle genoptage behandlingen af sagen. Energiklagenævnet imødekom ikke anmodningen om genoptagelse. Energiklagenævnet fandt, at begrebet bestemmende indflydelse ikke skulle forstås således, at forbrugerne skulle tillægges bestemmende indflydelse i bestyrelsen af en virksomhed, der ejer et anlæg til fremføring af opvarmet vand eller damp. Energiklagenævnet fandt derimod, at begrebet måtte forstås således, at forbrugerne fik bestemmende indflydelse på valget af et flertal af bestyrelsens medlemmer. Energiklagenævnet udtalte endvidere, at bemærkningerne i lovforslag nr. 154/2009 ikke ændrede på denne fortolkning, og at klagers fortolkning af bestemmelsen i varmforsyningslovens § 23 h, stk. 1, krævede en klar lovhjemmel. (*Energiklagenævnets journalnummer 1021-262*).

Anmodning om genoptagelse af Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008 om anmeldelse af takster til Energitilsynet

Ved Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008 fandt nævnet, at Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a.'s forhøjelse af den faste afgift fra 30.000 kr. til 300.000 kr. for Det Jordbrugsvidenskabelige Fakultet ved Aarhus Universitet i perioden fra den 1. august 2001 til den 26. juni 2002 var ugyldig med den virkning, at Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a. alene kunne opkræve den til Energitilsynet tidligere anmeldte faste afgift på 30.000 kr. Begrundelsen herfor var, at Energiklagenævnet lagde til grund, at Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a. ikke havde sendt et tarifblad med en stigning pr. 1. august 2001 i den faste del af afgiften til Energitilsynet sammen med Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a.'s anmeldelse af 31. juli 2001. På baggrund af en henvendelse fra Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a. afgav Folketingets Ombudsmand ved brev af 19. november 2009 en udtalelse vedrørende Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008. Det fremgik af udtalelsen, at Folketingets Ombudsmand ikke var enig i Energiklagenævnets bevisvurdering af, hvorvidt Hashøj Kraftvarmeforsynings anmeldelsesbladet, der blev sendt til Energitilsynet den 31. juli 2001, var vedlagt et korrekt udfyldt tarifblad. Endvidere bemærkede Folketingets Ombudsmand, at Energiklagenævnet ikke sås at have foretaget en nærmere vurdering af, hvilke konsekvenser det skulle have for tarifforhøjelsen, hvis det måtte lægges til grund, at tarifbladet ikke var indsendt til Energitilsynet, og at tarifforhøjelsen således var ugyldig. Folketingets Ombudsmand henstillede derfor til Energiklagenævnet, at nævnet foretog en ny vurdering af sagen. Energiklagenævnet tog Folketingets Ombudsmands henstilling om at foretage en ny vurdering af sagen til efterretning. Nævnet genoptag på denne baggrund sagen. Energiklagenævnet lagde i den forbindelse vægt på, at det på baggrund af de forhold ved nævnets bevisvurdering i sagen, som Folketingets Ombudsmand påpegede i sit brev af 19. november 2009, ikke kunne udelukkes, at Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008 led af en mangel. (*Energiklagenævnets j.nr. 1021-258*).

Energiklagenævnet behandlede herefter sagen på ny. I den forbindelse blev der indhentet yderligere sagsoplysninger. Ved afgørelse af 1. december 2010 fandt Energiklagenævnet i overensstemmelse med nævnets tidligere afgørelse af 3. marts 2008, at Hashøj Kraftvarmeforsyning A.m.b.a. for perioden fra den 1. august 2001 til den 2. juli 2002 alene kunne opkræve den til Energitilsynet tidligere anmeldte faste afgift på 30.000 kr., da forhøjelsen af den faste afgift i perioden fra den 1. august 2001 til den 26. juni 2002 var ugyldig. Energiklagenævnet fandt således efter en fornyet behandling af sagen ikke anledning til at ændre nævnets oprindelige afgørelse. (*Energiklagenævnets journalnummer 1021-10-5*).

Førsteinstans genbehandling af sager, hvor en rekursinstans har truffet endelig afgørelse

Energiklagenævnet har i følgende sag udtalt sig om mulighederne for en førsteinstans genbehandling af en sag, hvori Energiklagenævnet som rekursinstans tidligere har truffet endelig afgørelse.

Mariagerfjord Kommunes afgørelse om godkendelse af projektforslag om etablering af transmissionsledning

Ved tidligere afgørelse af 18. maj 2010 (j.nr. 1021-45) havde Energiklagenævnet ophævet Mariagerfjord Kommunes afgørelse af 25. september 2008 om godkendelse af Veddum-Skelund-Visborg Kraftvarmeværks projektforslag om etablering af en transmissionsledning mellem kraftvarmeværket og Hadsund Fjernvarmeværk. Nævnet ophævede afgørelsen, idet nævnet fandt, at projektforslaget reelt medførte en ændring af brændselsvalget på kraftvarmeværket. Nævnet fandt ikke, at der var hjemmel til at projektforslaget kunne godkendes, idet der ikke var et øget varmebehov, jf. projektbekendtgørelsens § 15, stk. 4. Ved Mariagerfjord Kommunes nye afgørelse godkendte kommunen atter et projektforslag fra kraftvarmeværket om godkendelse af en transmissionsledning mellem kraftvarmeværket og Hadsund Fjernvarmeværk. Nævnet fandt, at der var tale om et projektforslag, der var identisk med det projektforslag, hvis godkendelse nævnet tidligere havde ophævet. En førsteinstans kan alene genbehandle en afgørelse, som en rekursinstans tidligere har truffet, såfremt der i tiden mellem rekursinstansens afgørelse og førsteinstansens genbehandling er fremkommet væsentlige nye faktiske eller retlige forhold. Nævnet fandt i den konkrete sag, at der ikke forelå nye faktiske eller retlige forhold, som gjorde, at Mariagerfjord Kommune kunne genbehandle sagen. Energiklagenævnet ophævede på denne baggrund kommunens afgørelse. (*Energiklagenævnets journalnummer 1021-10-44*).

Aktindsigt

Energiklagenævnet modtager hvert år et antal anmodninger om aktindsigt i sager for nævnet. Anmodningerne fremsættes enten med hjemmel i forvaltningsloven eller offentlighedsloven. Energiklagenævnet er endvidere klageinstans for afgørelser om aktindsigt truffet af bl.a. Energitilsynet og Energi styrelsen. Energiklagenævnet har bl.a. i følgende sag behandlet spørgsmål om aktindsigt.

Aktindsigt i oplysninger vedrørende Energinet.dk's nødforsyningskoncept

Hundested Varmeværk havde anmodet om aktindsigt i oplysninger vedrørende Energinet.dk's nødforsyningskoncept 2007, 2008 og 2009. Energitilsynet havde givet delvis afslag på aktindsigt under henvisning til, at visse oplysninger i en række dokumenter var undtaget fra aktindsigt i medfør af offentlighedslovens⁸ § 12, stk. 1, nr. 2. I henhold hertil omfatter retten til aktindsigt ikke oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold eller lignende, for så vidt det er af væsentlig økonomisk betydning for den person eller virksomhed, oplysningen angår, at begæringen ikke imødekommes. Såfremt kun en del af et dokument er omfattet af bestemmelsen i stk. 1, skal den, som har anmodet om aktindsigt gøres bekendt med dokumentets øvrige indhold. Vurderingen af, hvorvidt en given oplysning kan undtages i medfør af § 12, stk. 1, nr. 2,

⁸ Lov nr. 572 af 19. december 1985 med senere ændringer

beror på et konkret skøn. For at en oplysning kan undtages skal der foretages en vurdering af, om udleveringen af oplysningen vil indebære en nærliggende risiko for, at der af f.eks. konkurrencemæssige årsager påføres den pågældende virksomhed et økonomisk tab af nogen betydning. Dokumenterne indeholdt bl.a. oplysninger om en række store naturgasaftageres årsforbrug. Hundested Varmeværk ønskede ikke at få udleveret, hvilke kunder oplysningerne angik, men alene oplysningerne om årsforbrug. Energiklagenævnet ændrede tilsynets afgørelse således, at der blev meddelt aktindsigt i de pågældende oplysninger. Energiklagenævnet fandt efter en konkret vurdering, at det ikke var sandsynliggjort, at der ved udleveringen af oplysningerne var en nærliggende risiko for, at de selskaber, som oplysningerne angik, ville lide et økonomisk tab af nogen betydning. Energiklagenævnet fandt på denne baggrund, at der ikke var grundlag for at fravige udgangspunktet i offentlighedsloven om, at der skulle meddeles aktindsigt i oplysningerne. (*Energiklagenævnets j.nr. 1031-10-2*).

Retssager

Energiklagenævnet har siden nævnets oprettelse i 1996 afsluttet ca. 2.200 klagesager. Til trods for det store antal afsluttede sager har der kun været anlagt ganske få retssager ved domstolene mod Energiklagenævnet til prøvelse af nævnets afgørelser. Der har dog siden 2004 været en tendens til, at et stigende antal af nævnets afgørelser indbringes for domstolene. I perioden fra 2004 og frem har der været anlagt 16 retssager mod nævnet.

Pr. 1. januar 2010 havde Energiklagenævnet syv verserende retssager. I løbet af året blev Energiklagenævnet mødt med et nyt søgsmål, da Energiklagenævnets afgørelse af 4. februar 2010 (j.nr. 1011-343) blev indbragt for domstolene. Sagen drejer sig om et elselskabs overførsel af kunder fra selskabets kommercielle produkt til det forsyningspligtede produkt i en periode med efterregulering. Energiklagenævnet stadfæstede ved afgørelsen Energitilsynets afgørelse af 20. april 2009. Energiklagenævnets afgørelse i sagen er offentliggjort på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menuen "Afgørelser". Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j.nr. 1013-10-1.

I løbet af 2010 blev tre retssager, som var anlagt mod Energiklagenævnet, afsluttet. Det drejer sig om følgende sager:

- Højesteret stadfæstede ved dom af 23. august 2010, der er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen, årgang 2010, side 2920 ff., Vestre landsrets dom af 11. maj 2007 om frifindelse af Energiklagenævnet. Sagen drejede sig om, hvorvidt de i sagen omhandlede vindmøller var eksisterende efter vindmøllebekendtgørelsens § 10. Energiklagenævnets afgørelse står herefter ved magt. Energiklagenævnets afgørelse af 16. december 2003 er offentliggjort på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menuen "Afgørelser" og journalnummer 11-81.
- Sagsøger hævdede i august 2010 retssagen mod Energiklagenævnet vedrørende nævnets afgørelse af 3. marts 2008 om betingelserne for direkte kundeforhold til Kalundborg Kommunes Varmeforsyning. Energiklagenævnets afgørelse står herefter ved magt. Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008 er offentliggjort på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menuen "Afgørelser" og journalnummer 21-551.
- Retten i Holstebro frifandt ved dom af 30. november 2010 Energiklagenævnet i en sag vedrørende nævnets afgørelse af 20. oktober 2008. Ved afgørelsen stadfæstede nævnet Energitilsynets afgørelse af 26. juni 2008, hvorefter klagers anmeldte faste kvartalspris for 3. kvartal var for høj og dermed ikke kunne godkendes. Klager blev endvidere pålagt at indregne manglende efterregulering for perioden 2001-2004. Energiklagenævnets afgørelse står herefter ved magt. Energiklagenævnets afgørelse af 20. oktober 2008 er offentliggjort

på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menuen ”Afgørelser” og journalnummer 1011-218.

Pr. 1. januar 2011 havde Energiklagenævnet fire verserende retssager⁹. Status pr. medio juni 2011 på Energiklagenævnets verserende retssager, herunder sager der er blevet afsluttet i år 2010, er som følger:

Afgørelser indbragt for domstolene	Sagens status/udfald ved domstolene
<p>Energiklagenævnets afgørelser af bl.a. 25. august 2003:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 11-51 m.fl. <p>Sagen vedrører Energiklagenævnets afgørelser om, hvorvidt de i sagerne omhandlede vindmøller er eksisterende efter § 10 i vindmøllebekendtgørelsen.</p>	<p>Vestre Landsret frifandt den 19. juni 2007 Energiklagenævnet.</p> <p>Sagsøger ankede sagen til Højesteret.</p> <p>Sagsøger har hævet sag ved Højesteret den 4. februar 2011.</p> <p>Energiklagenævnets afgørelse står herefter ved magt.</p> <p>Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j.nr. 1013-10-2.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelse af 16. december 2003:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 11-81 <p>Sagen vedrører Energiklagenævnets afgørelse om, hvorvidt de i sagen omhandlede vindmøller er eksisterende efter § 10 i vindmøllebekendtgørelsen.</p>	<p>Vestre Landsret frifandt Energiklagenævnet ved dom af 11. maj 2007.</p> <p>Ved dom af 23. august 2010 har Højesteret stadfæstet Vestre Landsrets dom.</p> <p>Energiklagenævnets afgørelse står herefter ved magt.</p> <p>Dommen er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen, årgang 2010, side 2820 ff.</p> <p>Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j.nr. 1013-10-4.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelse af 7. december 2004:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 11-21. 	<p>Sagen verserer ved domstolene.</p> <p>Vestre Landsret frifandt Energiklagenævnet for et af sagsøgers anbringender ved deldom af 6. marts 2008. Herefter skal sagen domsforhandles for</p>

⁹ En af disse fire retssag blev hævet af sagsøgerne den 4. februar 2011. Der vil blive redegjort nærmere for sagen i Energiklagenævnets årsberetning for år 2011. Sagen er dog omtalt på nævnets hjemmeside.

<p>Sagen vedrører Energiklagenævnets afgørelse om, hvorvidt de i sagen omhandlede vindmøller er eksisterende efter § 10 i vindmøllebekendtgørelsen.</p>	<p>resten af sagen.</p> <p>Sagen er udsat på Højesterets afgørelse i sag 1013-10-2, der imidlertid er hævet af sagsøger.</p> <p>Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j.nr. 1013-10-5.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelse af 24. januar 2008:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 21-543. <p>Sagen vedrører et kommunalt afslag på dispensation fra tilslutningspligt til Hundested Varmeværk.</p>	<p>Retten i Hillerød frifandt Energiklagenævnet ved dom af 27. juli 2009.</p> <p>Østre Landsret stadfæstede ved dom af 8. januar 2010 byrettens dom.</p> <p>Dommen er gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen, årgang 2010, side 1234 ff.</p> <p>Procesbevillingsnævnet har den 27. maj 2010 meddelt sagsøger afslag på tredjeinstansbevilling til anke til Højesteret.</p> <p>Energiklagenævnets afgørelse står herefter ved magt.</p> <p>Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j.nr. 1023-10-5.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelse af 3. marts 2008:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 21-551 <p>Sagen vedrører, hvorvidt de af Kalundborg Kommunes Varmeforsyning opstillede betingelser for direkte tilslutning af de enkelte boliger i Fasanhaven I, II og III er urimelige jf. varmforsyningslovens § 21, stk. 4.</p>	<p>Sagen er anlagt ved Retten i Holbæk ved stævning af 5. september 2008.</p> <p>Sagsøger og Kalundborg Kommune har indgået forlig i sagen med virkning fra kalenderåret 2010. Sagen er herefter i august 2010 hævet, og Energiklagenævnets afgørelse står ved magt.</p> <p>Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j. nr. 1023-10-6.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelse af 20. oktober 2008:</p>	<p>Sagen blev anlagt ved retten Københavns Byret ved stævning af 27. april 2009.</p>

<ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 1011-218 <p>Sagen vedrører Energitilsynets afgørelse af 26. juni 2008 om, at klagers anmeldte faste kvartalspris for 2008 var for høj og ikke kunne godkendes. Energiklagenævnet stadfæstede Energitilsynets afgørelse.</p>	<p>Retten i Herning har ved dom af 30. november 2010 frifundet Energiklagenævnet.</p> <p>Retssagen er i Energiklagenævnet journaliseret under j.nr. 1012-10-7.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelser af 10. december 2004:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 21-239 • J.nr. 21-240 • J.nr. 21-241 • J.nr. 21-242 <p>Sagen vedrører Sønderhald Kommunes afgørelse af 10. december 2003 om godkendelse af projektforslag om forblivelsespligt til Uggelhuse Langkastrup Kraftvarmeværk A.m.b.a.</p>	<p>Sagen verserer ved domstolene.</p> <p>Sagen er anlagt ved Vestre Landsret ved stævning af 18. september 2009.</p> <p>Retssagen behandles i Energiklagenævnet under j.nr. 1023-10-1.</p>
<p>Energiklagenævnets afgørelse af 4. februar 2010:</p> <ul style="list-style-type: none"> • J.nr. 1011-343 <p>Sagen vedrører Energitilsynets afgørelse af 20. april 2009. Sagen drejer sig om et elselskabs (sagsøgers) overførsel af kunder fra selskabets kommercielle produkt til det forsyningspligtige produkt i en periode med efterregulering.</p>	<p>Sagen verserer ved domstolene.</p> <p>Sagen er anlagt ved Retten i Holstebro ved stævning af 2. juli 2010.</p> <p>Sagen blev hovedforhandlet den 8. juni 2011. Dom forventes afsagt den 8. juli 2011.</p> <p>Retssagen behandles i Energiklagenævnet under j.nr. 1013-10-1.</p>

En fuld oversigt over alle Energiklagenævnets retssager er offentliggjort på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menuen ”Retssager”.

Sagsbehandlingstider

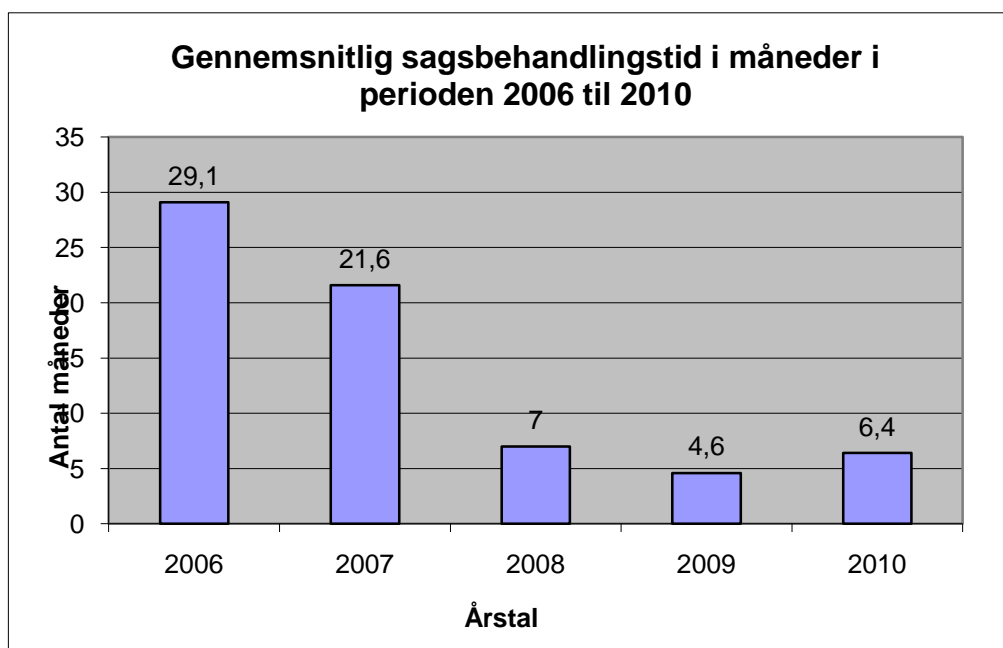
Energiklagenævnet ønsker at levere en god og professionel service til de borgere og virksomheder, der retter henvendelse til nævnet, samt at levere en effektiv og hurtig sagsbehandling.

Energiklagenævnet har i de seneste år fokuseret på sagsbehandlingstiderne. Brugere af Energiklagenævnet er således typisk interesseret i at vide, hvornår deres sager kan forventes afgjort.

Energiklagenævnet behandler alle sager så hurtigt som muligt. Sagsbehandlingstiden i den enkelte sag afhænger af mange forhold, herunder sagens kompleksitet, antallet af parter, behovet for at foretage partshøring i sagen m.v. Sagsbehandlingstiden for den enkelte sag kan derfor afvige fra den gennemsnitlige sagsbehandlingstid.

En sag, som skal realitetsbehandles i nævnet, vil normalt ikke kunne afgøres på under 6 måneder. Det skyldes bl.a. de forvaltningsretlige krav om en fyldestgørende oplysning af sagen, herunder iagttagelse af partsrettigheder som partshøring. Hertil kommer, at nævnets klagesager oftest er kendetegnet af stor kompleksitet og med involvering af store økonomiske værdier samt med principielle juridiske problemstillinger inden for energiområdet.

Energiklagenævnet har i perioden 2006- 2008 nedbragt en ”sagspukkel”, som havde oparbejdet sig i nævnet omkring 2005. Ved udgangen af 1. kvartal 2008 var denne ”sagspukkel” afviklet, og sagsbehandlingstiderne har herefter stabiliseret sig på et tilfredsstillende niveau. Fra 2007 til 2008 er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for en sag således faldet fra 21,6 måneder i 2007 til 7,0 måneder i 2008. I 2009 faldt sagsbehandlingstiden til 4,6 måneder. I 2010 var sagsbehandlingstiden på 6,4 måneder. Udviklingen i sagsbehandlingstider er illustreret nedenfor i figur 1.

Figur 1. Sagsbehandlingstider for perioden 2006 – 2010

Energiklagenævnet og Klima- og Energiministeriets departement indgik en resultatkontrakt for 2010, som blandt andet fastlagde nogle mål for Energiklagenævnets sagsbehandlingstider. Energiklagenævnet opfyldte i 2010 alle mål til sagsbehandlingstider med undtagelse af resultatkrav 2, hvorefter højst 5 pct af de verserende (uafsluttede) klagesager ved udgangen af et kalenderår må have en sagsbehandlingstid på mere end 8 måneder. Ved udgangen af 2010 verserede der 60 klagesager, hvoraf 6 klagesager – svarende til 10 pct. - havde en sagsbehandlingstid på mere end 8 måneder. De 6 sager blev afsluttet i januar og februar 2011. Resultatkontrakten er afrapporteret i årsrapporten, der er offentliggjort på Energiklagenævnets hjemmeside www.ekn.dk under menupunktet ”Årsrapporter og resultatkontrakt”, hvortil der henvises.

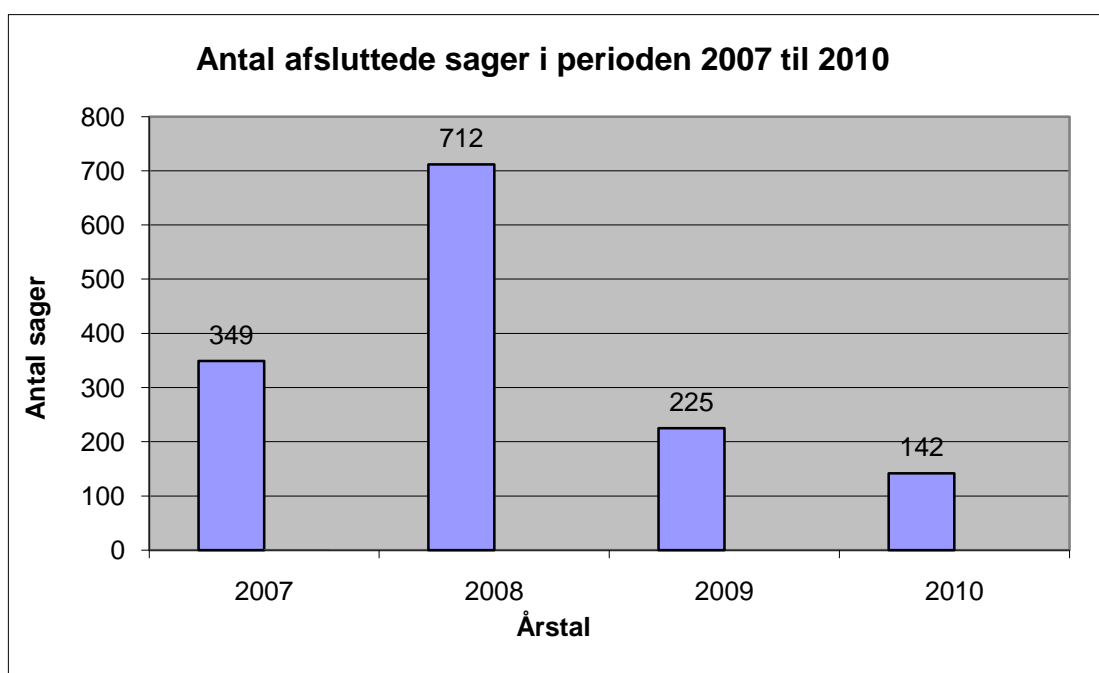
Antallet af sager indbragt for Energiklagenævnet varierer fra år til år. Forskellene i antal nye sager i de enkelte år skyldes ofte, at Energiklagenævnet lejlighedsvist modtager større sagskomplekser, der indeholder en flerhed af ensartede sager med nogenlunde samme juridiske problemstillinger. Dette var eksempelvis tilfældet i 2008, hvor antallet af oprettede sager var på 725. I 2009 modtog Energiklagenævnet også enkelte mindre sagskomplekser. Dette har derimod ikke været tilfældet i 2010, og derfor lå antallet af oprettede sager i 2010 forholdsvis lavere på 97 nye sager. Energiklagenævnet har ingen indflydelse på, hvor mange sager nævnet modtager. Tabellen nedenfor viser sagsgennemstrømningen for perioden 2004 – 2010:

Tabel 1. Gennemstrømning af sager i årene 2004 – 2009 (antal sager)

	Primo året	Oprettede sager	Afsluttede sager	Ultimo året
2004	242	180	294	128
2005	128	322	222	228
2006	228	181	120	289
2007	289	158	349	98
2008	98	725	712	105
2009	105	225	225	105
2010	105	97	142	60

Den forholdsvis beskedne sagsbeholdning ultimo 2010 på 60 verserende sager skal ses i lyset af, at sagsbehandlingstiderne siden 2005 og frem er blevet betydelig kortere. Sagerne har således i dag en langt hurtigere gennemstrømning end tidligere, hvorfor den løbende sagsbeholdning bliver lavere. Den aktuelle målsætning er, at sagsbehandlingstiderne ikke bør overstige 8 måneder. Som det fremgår af figur 1, ovenfor, er de realiserede sagsbehandlingstider lavere, og sagsgennemstrømningen derfor hurtigere.

I 2010 blev der oprettet 97 nye sager. I årets løb blev 142 sager afsluttet. Udviklingen i antal af afsluttede sager fremgår af figur 2 nedenfor

Figur 2. Antal afsluttede sager i perioden 2007 – 2010

Sager om forbrugerklager (civilretlige tvister om regningsklager og lignende) behandles af Ankenævnet på Energiområdet, der er oprettet omkring 2005. Sådanne forholdsvis enkle sager, der ikke er så ressourcekrævende, er således ikke længere et anliggende for Energitilsynet og Energiklagenævnet.

Energiklagenævnet har i de senere år oplevet en tendens til, at de tilbageværende typer af klagesager for Energitilsynet og Energiklagenævnet er blevet væsentlig mere komplicerede og tidskrævende, samt at sagerne ofte indeholder principielle problemstillinger og angår betydelige økonomiske sagsgenstande. Sammenholdt med, at målsætningen om kortere sagsbehandlingstider er blevet skærpet i samme periode, har det medført et øget ressourcetræk på Energiklagenævnet og dets sekretariat ved behandling af klagesagerne.

Udover egentlige klagesager modtager Energiklagenævnet tillige en række skriftlige henvendelser, der ikke har karakter af klager. Energiklagenævnets sekretariat besvarer disse henvendelser eller videresender henvendelserne til rette myndighed. I 2010 modtog Energiklagenævnet 39 henvendelser, der blev sagsbehandlet og besvaret skriftligt.

Energiklagenævnet modtager endvidere typisk en række anmodninger om aktindsigt. Behandlingen af aktindsigtsanmodninger afsluttes ved afgørelse. I 2010 modtog Energiklagenævnet 7 anmodninger om aktindsigt.

Sagsbehandlingen vedrørende henvendelser og anmodninger om aktindsigt medfører et vist ressourcetræk på nævnssekretariatet.

Energiklagenævnets hjemmeside

Energiklagenævnet offentliggør som udgangspunkt alle nævnets afgørelser, der afslutter en klagesag, i en afgørelsesdatabase på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk. Dog kan visse afgørelser i perioden forud for 2006 være udeladt. Endvidere offentliggøres som udgangspunkt de øvrige nævnsafgørelser, der skønnes at have retsinformationsmæssig værdi, f.eks. visse afgørelser om, hvorvidt en klage skal tillægges opsættende virkning og afgørelser om aktindsigt.

Afgørelser, der er truffet af nævnsformanden på vegne af nævnet (formandsbemyndigelse), er i perioden forud for 2007 som udgangspunkt ikke offentliggjorte.

Afgørelsesdatabase på Energiklagenævnets hjemmeside fungerer således som et retsinformationssystem og har til formål at formidle praksis inden for det energiretlige område. Afgørelsesdatabase besøges relativt hyppigt. Hjemmesiden havde således 69.352 besøgende (antal "hits") i 2010. Energiklagenævnets sekretariat anvender i et vist omfang selv afgørelsesdatabase som en led i sekretariatets arbejde. Dog er antallet af "hits" udtryk for, at mange eksterne brugere tillige anvender hjemmesiden.

Energiforbrug og energibesparelser

Det følger af regeringens oplæg til en skærpet energispareindsats, at alle ministerier skal reducere det samlede energiforbrug med 10 pct. i 2011 i forhold til 2006. Klima og Energiministeriet har et særligt ansvar for at gå foran i dette arbejde og gennemføre større besparelser frem til 2011. Det samlede mål er fastsat for ministerområdet som sådan. Der er derfor et samarbejde mellem de enkelte institutioner i ministeriet om udmøntning af målsætningen.

Som en uafhængig myndighed under Klima- og Energiministeriet bestræber Energiklagenævnet sig på at gennemføre besparelserne i energiforbruget i lighed med ministeriets øvrige institutioner. Energiklagenævnet har i den forbindelse især fokus på nævnets elforbrug, varmekonsum og transport. Energiklagenævnet har endvidere deltaget i samarbejdet med Klima- og Energiministeriets øvrige institutioner vedrørende bestræbelserne på at opnå en besparelse i det samlede energiforbrug på 10 pct. i 2011 i forhold til 2006.

Energiklagenævnet udarbejdede i 2008 for første gang et klimaregnskab. Energiklagenævnet har ligeledes udarbejdet et klimaregnskab for år 2009 og 2010. Energiklagenævnets klimaregnskab for 2010 er offentliggjort på nævnets hjemmeside, www.ekn.dk, som en del af nævnets årsrapport for år 2010 under menuen "Årsrapporter og resultatkontrakt". Energiklagenævnets klimaregnskab for år 2008 og 2009 er ligeledes offentliggjorte på nævnets hjemmeside under menuen "Energiforbrug og energibesparelser".

Klimaregnskabet hovedformål er at danne et overblik over de af Energiklagenævnets aktiviteter, der giver anledning til CO₂-udledninger, samt at opgive, hvor stor en udledning af CO₂ disse aktiviteter bidrager med. Klimaregnskabet medvirker således til at identificere, hvilke tiltag Energiklagenævnet kan iværksætte med henblik på at gennemføre energibesparelser og en reduction af nævnets CO₂-udledning.

Det fremgår af Energiklagenævnets klimaregnskab for år 2010, at nævnet fra år 2005 til år 2010 har opnået et fald i nævnets CO₂-emission på 20 pct. svarende til ca. 1,7 tons.

I 2009 indgik Energiklagenævnet endvidere en kurveknækaftale med Elsparafonden (nu Center for Energibesparelser) om en reduktion af nævnets elforbrug. Det følger af aftalen, at Energiklagenævnets elforbrug pr. 31. maj 2012 skal være reduceret med mindst 219 kWh i forhold til basisåret 2008, hvor Energiklagenævnets elforbrug var på 7.308 kWh. Aftalen er offentliggjort på nævnets hjemmeside: www.ekn.dk, under menuen "Energiforbrug og energibesparelser". Energiklagenævnet lever foreløbigt op til aftalen med Center for Energibesparelser, da nævnet i år 2010 havde et elforbrug på 4.174 kWh.

Energiansvarlig person (EP-ansvarlig) i Energiklagenævnet er fuldmægtig Signe Sara Hildebrandt.

Forventninger til 2011

Energiklagenævnet har i resultatkontrakt indgået med Klima- og Energiministeriets departement opstillet følgende mål og resultatkrav for sagsbehandlingstiderne i perioden 2011 – 2014:

- Klagesager må ved udgangen af 2011 have en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på højst otte måneder.
- Ved udgangen af 2011 må højst 5 pct. af de verserende (uafsluttede) klagesager have en sagsbehandlingstid på mere end otte måneder.
- Klagesager, hvor nævnsformanden træffer afgørelse på nævnets vegne, må ved udgangen af 2011 have en sagsbehandlingstid på højst seks måneder.

Energiklagenævnets resultatkontrakt opstiller overvejende mål og resultatkrav vedrørende sagsbehandlingstiderne. Dette er udtryk for, at nævnet prioriterer at fastholde de gode sagsbehandlingstider, som nævnet har opnået i 2009 og 2010. Energiklagenævnet vil også fremover fokusere på sagsbehandlingstiderne, og nævnet forventer at kunne fastholde de seneste års sagsbehandlingstider også i 2011.

Resultatkontrakten kan læses i sin helhed på Energiklagenævnets hjemmeside: www.ekn.dk.

I 2011 forventes en mindre stigning i tilgangen af nye klagesager i forhold til niveauet for 2010. Energiklagenævnet er dog uden indflydelse på antallet af indkomne sager.

---oOo---